

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 1

- Εκκλ. 1,1 ῥήματα ἐκκλησιαστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ.
Εκκλ. 1,1 Λογοὶ τοῦ Σολομώντος, υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ βασιλέως τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ μὲν ἑπρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος Σολομὼν ἐκλήθη Ἐκκλησιαστής, διότι εἶχε συγκαλέσει εἰς ἠθικοθηρησκευτικὴν συγκέντρωσιν τοὺς Ἰσραηλίτας.
- Εκκλ. 1,2 Ματαιότης ματαιότητων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης.
Εκκλ. 1,2 Ἐντελῶς, μάταια καὶ ἀνωφελῆ, εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστής, ὅτι εἶναι ὅλα ὅσα δὲν σχετίζονται μετὰ τὸν Θεόν καὶ τὸ θέλημά του. Ματαιότης ματαιότητων, ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐπίγεια εἶναι μάταια.
- Εκκλ. 1,3 τίς περισσειὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, ᾧ μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον;
Εκκλ. 1,3 Ποῖον κέρδος καὶ ποῖα ὠφέλεια ἀπομένει στὸν ἀνθρώπον ὑστερὰ ἀπὸ τοῦ μεγάλου μόχθου, τὸν ὁποῖον καταβάλλει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του;
- Εκκλ. 1,4 γενεὰ πορεύεται καὶ γενεὰ ἔρχεται, καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν αἰῶνα ἔστηκε.
Εκκλ. 1,4 Ἡ μία ἀνθρωπίνη γενεὰ πορεύεται καὶ φεύγει, ἄλλη δὲ ἔρχεται καὶ τὴν διαδέχεται. Ἡ γῆ ὁμως ὡσάν εἰς αἰῶνια θεμέλια ἐστηριγμένη μένει πάντοτε.
- Εκκλ. 1,5 καὶ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ δύνει ὁ ἥλιος καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἔλκει.
Εκκλ. 1,5 Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ὁ ἥλιος δύει καὶ πάλιν ἐπανέρχεται στὸν τόπον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνέτειλεν, ὡς εἰάν κάποια δύναμις τὸν ἐλκύει.
- Εκκλ. 1,6 αὐτὸς ἀνατέλλων ἐκεῖ πορεύεται πρὸς νότον καὶ κυκλοῖ πρὸς βορρᾶν· κυκλοῖ κυκλῶν, πορεύεται τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπὶ κύκλους αὐτοῦ ἐπιστρέφει τὸ πνεῦμα.
Εκκλ. 1,6 Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἐκεῖ πρὸς τὰ βορειοανατολικά καὶ διαγράφων τὰς κυκλικὰς τροχιάς του προχωρεῖ πρὸς τὸν νότον καὶ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὴν βορειοανατολικὴν περιοχὴν. Ὁ ἄνεμος ἐπίσης διαγράφει κύκλους ἐν τῇ πορείᾳ του. Διανύει ταχέως τὸν δρόμον του καὶ ἐπανέρχεται πάλιν στους κύκλους του.
- Εκκλ. 1,7 πάντες οἱ χεῖμαρροι πορεύονται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἐμπιπλαμένη· εἰς τὸν τόπον, οὔ οἱ χεῖμαρροι πορεύονται, ἐκεῖ αὐτοὶ ἐπιστρέφουσι τοῦ πορευθῆναι.
Εκκλ. 1,7 Ὅλοι οἱ ποταμοὶ χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν γεμίζει. Μετὰ τὴν ἐξάτμισιν δὲ καὶ τὴν βροχὴν οἱ ποταμοὶ ἐπανέρχονται στὸν τόπον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου πηγάζουν. Ἐκεῖ πάλιν γυρίζουν.
- Εκκλ. 1,8 πάντες οἱ λόγοι ἔγκοποι· οὐ δυνήσεται ἀνὴρ τοῦ λαλεῖν, καὶ οὐ πλησθήσεται ὀφθαλμὸς τοῦ ὁρᾶν, καὶ οὐ πληρωθήσεται οὖς ἀπὸ ἀκροάσεως,
Εκκλ. 1,8 Ὅλα τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων προκαλοῦν κόπωσιν καὶ ἀνίαν. Ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔχει νὰ εὕρη ἰκανοποίησιν καὶ ἀνάπαυσιν οὔτε εἰς τὰ ἰδικὰ του οὔτε εἰς τὰ ἄλλα τὰ λόγια. Τὸ μάτι δὲν χορταίνεται νὰ βλέπῃ καὶ τὸ αὐτί δὲν γεμίζει ποτὲ, ὅσα καὶ ἀν ακούσῃ.
- Εκκλ. 1,9 τί τὸ γεγονός; αὐτὸ τὸ γενησόμενον· καὶ τί τὸ πεποιημένον; αὐτὸ τὸ ποιηθησόμενον· καὶ οὐκ ἔστι πᾶν πρόσφατον ὑπὸ τὸν ἥλιον.
Εκκλ. 1,9 Ποῖον εἶναι αὐτὸ που ἔχει ἤδη γίνῃ ἐν τῇ ροῇ τοῦ χρόνου; Αὐτὸ τὸ γεγονός θὰ γίνῃ καὶ στὸ μέλλον. Ποῖο εἶναι αὐτὸ, που ἔχει πραγματοποιηθῆ καὶ λάβῃ ὑπάρξιν; Αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθῆ καὶ στὸ μέλλον. Τίποτε τὸ νέον δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 1,10 ὃς λαλήσει καὶ ἐρεῖ· ἰδὲ τοῦτο κενόν ἐστίν, ἤδη γέγονεν ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς γενομένοις ἀπὸ ἔμπροσθεν ἡμῶν.
Εκκλ. 1,10 Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ εἴπῃ· “ἰδοὺ αὐτὸ εἶναι νέον”, θὰ του δοθῇ ἀπάντησις· “αὐτὸ ἔχει ἤδη γίνῃ κατὰ τοὺς παρελθόντους αἰῶνας εἰς τὰς γενεάς, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν καὶ ἐζησαν προ ἡμῶν”.
- Εκκλ. 1,11 οὐκ ἔστι μνήμη τοῖς πρῶτοις, καὶ γε τοῖς ἐσχάτοις γενομένοις οὐκ ἔσται αὐτῶν μνήμη μετὰ τῶν γενησομένων εἰς τὴν ἐσχάτην.
Εκκλ. 1,11 Τὰ παρελθόντα γεγονότα λησμονοῦνται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ πρόσφατα δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάμνησις· ὅπως ἐπίσης καὶ δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ συμβοῦν στὸ ἀπώτερον μέλλον.
- Εκκλ. 1,12 Ἐγὼ ἐκκλησιαστής ἐγενόμην βασιλεὺς ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ·
Εκκλ. 1,12 Ἐγὼ, ὁ Ἐκκλησιαστής, ἐγίνα βασιλεὺς στὸν λαόν του Ἰσραὴλ μετὰ τὴν ἑπρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ.
- Εκκλ. 1,13 καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ ἐκζητῆσαι καὶ τοῦ κατασκεύασθαι ἐν τῇ σοφίᾳ περὶ πάντων τῶν γινομένων ὑπὸ τὸν οὐρανόν· ὅτι περισπασμὸν πονηρὸν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ.
Εκκλ. 1,13 Ἐπεδόθη μετὰ ὅλην μου τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν νὰ ἐρευνήσω κατὰ βάθος μετὰ τὴν σοφίαν μου καὶ νὰ γνωρίσω ὅλα τὰ ἐπίγεια, ὅσα ἐγίναν καὶ γίνονται ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Καὶ τὸ συμπέρασμά μου εἶναι, ὅτι ὁ Θεὸς παρεχώρησε

- Εκκλ. 1,14 μεγάλην καταπόνησιν και ταλαιπωρίαν στους ανθρώπους, ώστε να καταπονούνται αυτοί εις τας ασχολίας των.
Είδον σὺν πάντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.
- Εκκλ. 1,14 Ηρεύνησα λοιπὸν ἐγὼ ὅλα τα ἔργα, που ἔχουν γίνεῖ ἐἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ματαιότης, κυνηγητὸ ἀνέμου καὶ ματαιοπονία.
- Εκκλ. 1,15 διεστραμμένον οὐ δυνήσεται ἐπικοσμηθῆναι, καὶ ὑστέρημα οὐ δυνήσεται ἀριθμηθῆναι.
Εκκλ. 1,15 Το στραβὸν καὶ ἀνάποδο δεν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ευθυτενές καὶ ὠραῖον. Αἱ δε ἀτέλεια καὶ ἐλλείψεις εἶναι τόσον μεγάλα, ὥστε δεν ἠμποροῦν νὰ υπολογισθοῦν
- Εκκλ. 1,16 ἐλάλησα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου τῷ λέγειν· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα σοφίαν ἐπὶ πᾶσιν, οἱ ἐγένοντο ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔδωκα καρδίαν μου τοῦ γινῶναι σοφίαν καὶ γινῶσιν.
Εκκλ. 1,16 Ἐκαμα ἐγὼ ἀκόμη αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ εἶπα στον εαυτὸν μου· “ἰδοὺ, ἐγίνα μέγας. Ἐδοξάσθην μεταξύ των ἀνθρώπων. Καὶ ὡς πρὸς τὴν σοφίαν ἐξεπέρασα ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ζῆσει πρὸ ἐμοῦ ἐἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐδῶκα τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν διάνοιάν μου στο νὰ γνωρίσω τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν καὶ γινῶσιν.
- Εκκλ. 1,17 καὶ καρδίᾳ μου εἶδε πολλά, σοφίαν καὶ γινῶσιν, παραβολὰς καὶ ἐπιστήμην ἔγνω ἐγὼ, ὅτι καὶ γε τοῦτο ἐστὶ προαίρεσις πνεύματος·
Εκκλ. 1,17 Ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νους μου ἐγνώρισαν πολλά. Ἀπέκτησα σοφίαν καὶ γινῶσιν. Ἐμαθα ἐγὼ διδακτικὰς παροιμίας καὶ ἐπιστήμην”. Εἶδα ὁμως ἐπάνω ἐἰς τὰ πράγματα ὅτι ὅλα αὐτὰ δεν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ὁρμὴ του παρερχομένου ἀνέμου.
- Εκκλ. 1,18 ὅτι ἐν πλήθει σοφίας πλήθος γινῶσεως, καὶ ὁ προστιθείς γινῶσιν προσθήσει ἄλγημα.
Εκκλ. 1,18 Ἐἰς τὴν πολλὴν σοφίαν ὑπάρχει βεβαίως καὶ πολλὴ γινῶσις. Ὅποιος ὁμως θέλει νὰ πλουτίσῃ αὐτὰς τὰς γινῶσισ, θα προσθέσῃ στον εαυτὸν του κόπον καὶ πόνον καὶ ἀπογοήτευσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 2

- Εκκλ. 2,1 Ἐἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· δεῦρο δὴ πειράσω σε ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ ἰδὲ ἐν ἀγαθῷ· καὶ ἰδοὺ καὶ γε τοῦτο ματαιότης.
Εκκλ. 2,1 Εἶπα ἐγὼ τότε ἀπὸ μέσα μου στον εαυτὸν μου· “ἀφοῦ ἐἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην δεν ὑπάρχει ἰκανοποίησις, ἔλα λοιπὸν, θα σε κάμω νὰ δοκιμάσῃς τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν ευχαρίστησιν. Νὰ ἀπολαύσῃς κάθε υλικὸν ἀγαθόν”. Αὐτὸ καὶ ἐγένε. Ἰδοὺ ὁμως ὅτι ἡ υλικὴ αὐτὴ ἀπόλαυσις ἦτο καθαρὰ ματαιότης.
- Εκκλ. 2,2 τῷ γέλῳτῃ εἶπα περιφορὰν, καὶ τῇ εὐφροσύνῃ· τί τοῦτο ποιεῖς;
Εκκλ. 2,2 Διὰ τὰ πολλά καὶ ἀτελείωτα γέλια εἶπα ὅτι εἶναι παράφορα καὶ ἀνοησία. Ἐἰς δε τὴν ἀμαρτωλὴν διασκέδασιν εἶπα· “διὰ τί το κάνεις αὐτό;”
- Εκκλ. 2,3 καὶ κατεσκεψάμην εἰ ἢ καρδίᾳ μου ἐλκύσει ὡς οἶνον τὴν σάρκα μου -καὶ καρδίᾳ μου ὠδήγησεν ἐν σοφίᾳ- καὶ τοῦ κρατῆσαι ἐπ’ εὐφροσύνην, ἕως οὗ ἴδω ποῖον τὸ ἀγαθὸν τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὃ ποιήσουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτῶν.
Εκκλ. 2,3 Ἐπειτα ἐσκέφθην πολὺ. Καὶ λογικῶς σκεπτόμενος ἐπεδίωξα κατὰ τὴν ἀπόλαυσιν των υλικῶν ἀγαθῶν νὰ συγκρατήσω τον εαυτὸν μου ἐἰς τὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ νὰ μὴ παρασυρθῶ ἀπὸ τὰς ἡδονάς, ὅπως ἐλκύεται ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὸ κρασί, διὰ νὰ ἴδω ποῖον εἶναι τὸ ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἀνθρώποι πρέπει νὰ πράξουν καθ’ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιγείου ζωῆς των.
- Εκκλ. 2,4 ἐμεγάλυνα ποιήμᾳ μου, ἠκοδόμησά μοι οἴκους. ἐφύτευσά μοι ἀμπελῶνας,
Εκκλ. 2,4 Ἐπεδίωξα λοιπὸν τὰ μεγάλα ἔργα. Ἐκτίσα οἰκοδομὰς μεγαλοπρεπεῖς. Ἐφύτευσά μοι ἀμπελῶνας.
Εκκλ. 2,5 ἐποίησά μοι κήπους καὶ παραδείσους καὶ ἐφύτευσά ἐν αὐτοῖς ξύλον πᾶν καρποῦ·
Εκκλ. 2,5 Περιέκλεισα κήπους καὶ δενδροκήπους καὶ ἐφύτευσά ἐἰς αὐτοὺς δένδρα καρποφόρα παντός εἶδους.
Εκκλ. 2,6 ἐποίησά μοι κολυμβήθρας ὑδάτων τοῦ ποτίσαι ἀπ’ αὐτῶν δρυμὸν βλαστῶντα ξύλα·
Εκκλ. 2,6 Διέταξα καὶ ἐκτίσθησαν δεξαμεναὶ ὑδάτων, διὰ νὰ ποτίζωνται ἀπὸ αὐτὰς ὅλα τὰ χλοερά δένδρα του δάσους.
Εκκλ. 2,7 ἐκτησάμην δούλους καὶ παιδίσκας, καὶ οἰκογενεῖς ἐγένοντό μοι, καὶ γε κτήσις βουκολίου καὶ ποιμνίου πολλὴ ἐγένετό μοι ὑπὲρ πάντας τοὺς γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ·
Εκκλ. 2,7 Ἠγόρασα ὡς κτήμα μου δούλους καὶ δούλας. Καὶ τὰ παιδιά, που αὐτοὶ ἐγέννησαν ἐἰς τὰ ἀνάκτορά μου, ἐγίναν ἰδικὰ μου. Ἀπέκτησα μεγάλα κοπῶδια βοϊδίων καὶ προβάτων, περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχαν ἀποκτήσει ὅλοι ἐκεῖνοι, που ὑπῆρξαν πρὸ ἐμοῦ ἐἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.
- Εκκλ. 2,8 συνήγαγόν μοι καὶ γε ἀργύριον καὶ χρυσίον καὶ περιουσιασμοὺς βασιλέων καὶ τῶν χωρῶν· ἐποίησά μοι ἄδοντας καὶ ἄδούσας καὶ ἐντρυφήματα υἱῶν ἀνθρώπων, οἰνοχόον καὶ οἰνοχάας·
Εκκλ. 2,8 Συνεκέντρῳσα διὰ τον εαυτὸν μου ἀργυρον καὶ χρυσόν, θησαυροὺς καὶ περιουσίας βασιλέων καὶ ολοκλήρων περιοχῶν. Εἶχα πρὸς διασκέδασίν μου τραγουδιστὰς καὶ τραγουδιστριάς. Ἐκαμα ἰδικὰς μου καὶ ἐγνώρισα ὅλας

- τας διασκεδάσεις και απολαύσεις των ανθρώπων. Είχα οινοχόους και οινοχόας, δια να με κερνούν κρασί.
- Εκκλ. 2,9 καὶ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα παρὰ πάντας τοὺς γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ γε σοφία μου ἐστάθη μοι.
- Εκκλ. 2,9 Εφθασα εἰς μεγαλείον καὶ δόξαν καὶ ἐξεπέρασα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προ ἐμοῦ εἶχαν ζήσει εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐν μέσῳ ὁμῶς ὅλων αὐτῶν τῶν μεγαλείων καὶ τῶν ἀπολαύσεων ἡ σοφία μου μου συμπαρεστάθη, ὥστε νὰ μὴ ἐκτραπῶ ἀνεπανορθῶτως.
- Εκκλ. 2,10 καὶ πᾶν, ὃ ἤτησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου, οὐκ ἀφείλον ἀπ’ αὐτῶν, οὐκ ἀπεκάλυσα τὴν καρδίαν μου ἀπὸ πάσης εὐφροσύνης, ὅτι καρδία μου εὐφράνθη ἐν παντὶ μόχθῳ μου, καὶ τοῦτο ἐγένετο μερὶς μου ἀπὸ παντὸς μόχθου.
- Εκκλ. 2,10 Καθε τι, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου, δὲν τοὺς το ἐστέρησα καὶ δὲν ἠμπόδισα τὴν καρδίαν μου νὰ ἀπολαύσῃ κάθε τέρψιν καὶ χαρὰν. Ἡ καρδία μου ἀπῆλαυσεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῶν ταλαιπωριῶν καὶ τῶν κόπων μου. Αὐτὸ ἄλλωστε ὑπῆρξε καὶ τὸ κέρδος ὅλων τῶν κόπων τῆς ζωῆς μου.
- Εκκλ. 2,11 καὶ ἐπέβλεψα ἐγὼ ἐν πᾶσι ποιήμασί μου, οἷς ἐποίησαν αἱ χεῖρές μου, καὶ ἐν μόχθῳ, ᾧ ἐμόχθησα τοῦ ποιεῖν, καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος, καὶ οὐκ ἔστι περισσεῖα ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 2,11 Καὶ ἐπειτα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς τέρψεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις ἔρριψα ἐγὼ ἓνα βλέμμα εἰς ὅλα ὅσα ἐπράξα, εἰς ὅλα ὅσα κατεσκεύασαν τὰ χεῖρά μου, εἰς ὅλα ὅσα με κόπον καὶ ταλαιπωρίαν ἠγωνίσθην νὰ ἀποκτήσω, καὶ ἐβγαλα τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ματαιότης. Κούφια ὀρμὴ παρερχομένου ἀνέμου καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα μόνιμον κέρδος, καμμία ὠφέλεια κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 2,12 καὶ ἐπέβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ περιφορὰν καὶ ἀφροσύνην· ὅτι τίς ἄνθρωπος, ὃς ἐπελεύσεται ὀπίσω τῆς βουλής τὰ ὅσα ἐποίησεν αὐτήν;
- Εκκλ. 2,12 Ἐρριψα ἐγὼ τὸ βλέμμα μου, δια νὰ ἴδω καὶ γνωρίσω τι διαφέρει ἡ σοφία ἀπὸ τὴν παραφορὰν καὶ μωρίαν τῶν ἀνθρώπων. Διότι ποιὸς ἄνθρωπος εἰς ὅλον τοῦτον βίον ἀκολουθεῖ τὴν σοφίαν καὶ τὴν σύνεσιν εἰς τὰς πράξεις, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐμπνέει καὶ ἐνεργεῖ;
- Εκκλ. 2,13 καὶ εἶδον ἐγὼ ὅτι ἐστὶ περισσεῖα τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, ὡς περισσεῖα τοῦ φωτὸς ὑπὲρ τὸ σκότος.
- Εκκλ. 2,13 Ἀπὸ τὴν παρατήρησιν καὶ ἐξέτασιν αὐτὴν εἶδον ἐγὼ, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη ὑπεροχὴ τῆς σοφίας ἀπέναντι τῆς ἀφροσύνης, ὅση ὑπεροχὴ ὑπάρχει στο φῶς ἀπέναντι τοῦ σκοτῶς.
- Εκκλ. 2,14 τοῦ σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄφρων ἐν σκότει πορεύεται· καὶ ἔγνω καὶ γε ἐγὼ ὅτι συνάντημα ἐν συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς.
- Εκκλ. 2,14 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκονται ἀνοικτοὶ πάντοτε εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ, ὥστε νὰ βλέπῃ που πορεύεται καὶ τι πράττει. Ἐνῶ στον ἀσύνετον δὲν ὑπάρχουν ὀφθαλμοὶ καὶ βαδίζει μέσα στο σκότος. Ἐν τούτοις ἐγὼ κατενόησα, ὅτι, παρὰ τὴν διαφορὰν αὐτὴν, ὁ σοφὸς καὶ ὁ μωρὸς θὰ ἔχουν μίαν κοινὴν συνάντησιν· θὰ συναντηθῶν καὶ οἱ δύο στον θάνατον.
- Εκκλ. 2,15 καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καὶ γε ἐμοὶ συναντήσεται μοι, καὶ ἵνατὶ ἐσοφισάμην ἐγὼ; τότε περισσὸν ἐλάλησα ἐν καρδίᾳ μου, διότι ὁ ἄφρων ἐκ περισσεύματος λαλεῖ, ὅτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 2,15 Ἐσκέφθην, λοιπόν, ἐγὼ ἐσωτερικῶς καὶ εἶπα στον εαυτὸν μου. “Ἀφοῦ, ὅπως θὰ ἀποθάνῃ ὁ μωρὸς, θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγὼ, διατὶ τότε ἐκοπίασα νὰ ἀποκτήσω σοφίαν;” Ἐσκέφθην τότε πῶς ἀπὸ μέσα μου καὶ εἶπα· “ὁ ἄφρων ὁμιλεῖ ἀνοησίας ἀπὸ τὸ περισσεύμα τῆς καρδίας τοῦ καὶ ἡ ἰδικὴ μου σοφία εἶναι ἀραγε ματαιότης.
- Εκκλ. 2,16 ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ μετὰ τοῦ ἄφρονος εἰς τὸν αἰῶνα, καθότι ἤδη αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι τὰ πάντα ἐπελήσθη· καὶ πῶς ἀποθανεῖται ὁ σοφὸς μετὰ τοῦ ἄφρονος;
- Εκκλ. 2,16 Διότι τόσοσιν ἡ ἀνάμνησις τοῦ σοφοῦ ὅσον καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μωροῦ δὲν θὰ μείνῃ αἰωνία. Καθὼς αἱ ἡμέραι καὶ οἱ χρόνοι, που θὰ ἀκολουθήσουν, θὰ κάμουν νὰ λησμονηθῶν τὰ πάντα. Καὶ πῶς, λοιπόν, ὁ σοφὸς πεθαίνει καὶ λησμονεῖται, ὅπως καὶ ὁ ἀνόητος;”
- Εκκλ. 2,17 καὶ ἐμίσησα σὺν τὴν ζωὴν, ὅτι πονηρὸν ἐπ’ ἐμὲ τὸ ποιῆμα τὸ πεπονημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.
- Εκκλ. 2,17 Ἀηδίασα ἐγὼ τὴν ἐπιγειὴν ζωὴν, διότι κατ’ ἐμὲ εἶναι ταλαιπωρία καὶ ματαιότης κάθε ἐργον, που γίνεται κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον εἰς τὴν γῆν, διότι ὅλα εἶναι μάταια καὶ κούφια, σαν πνοὴ διερχομένου ἀνέμου.
- Εκκλ. 2,18 καὶ ἐμίσησα ἐγὼ σὺν πάντα μόχθῳ μου, ὃν ἐγὼ κοπιῶ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι ἀφίω αὐτὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ γινομένῳ μετ’ ἐμέ·
- Εκκλ. 2,18 Καὶ ἀπεστράφην ἐγὼ ὅλας τὰς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς κόπους μου, στους ὁποίους ὑπεβλήθην ζῶν εἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον, διότι αὐτούς τοὺς κόπους μου τοὺς ἀφήνω στον ἀγνωστὸν μου ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ με διαδεχθῇ.
- Εκκλ. 2,19 καὶ τίς οἶδεν εἰ σοφὸς ἔσται ἢ ἄφρων; καὶ εἰ ἐξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου, ᾧ ἐμόχθησα καὶ ᾧ ἐσοφισάμην ὑπὸ τὸν ἥλιον; καὶ γε τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 2,19 Καὶ ποιὸς γνωρίζει, εἰ αὐτὸς θὰ εἶναι σοφὸς ἢ ἀσύνετος; Καὶ εἰ ἐξουσιάζῃ καὶ θὰ διαχειρίζεται καλῶς τὰ ἀγαθὰ τῶν κόπων μου, δια τὰ ὁποῖα ἐγὼ σκληρὰ ἐργάσθην καὶ δια τῆς σοφίας μου τὰ ἀπέκτησα ζῶν κάτω ἀπὸ

- τον ήλιον; Και αυτό βεβαίως είναι ματαιότης.
- Εκκλ. 2,20 και επέστρεψα ἐγὼ τοῦ ἀποτάξασθαι τὴν καρδίαν μου ἐν παντὶ μόχθῳ μου, ὃ ἐμόχθησα ὑπὸ τὸν ἥλιον, Εκκλ. 2,20 Εγύρισα τότε και ἀπεφάσισα να κάμω την καρδίαν μου, να ἀπαρνηθῆ ὅλους τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθη ζων εις την γην.
- Εκκλ. 2,21 ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃτι μόχθος αὐτοῦ ἐν σοφίᾳ καὶ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀνδρείᾳ, καὶ ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐμόχθησεν ἐν αὐτῷ, δώσει αὐτῷ μερίδα αὐτοῦ. καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ πονηρία μεγάλη· Εκκλ. 2,21 Διότι ἐσκέφθη, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅπως ἐγώ, ο ὁποῖος με κάθε σοφίαν και γνώσιν και δραστηριότητα ἐκοπίασε δια την ἀπόκτησιν ἀγαθῶν, και ἄνθρωπος ο ὁποῖος δεν ἐκοπίασε δι' αὐτά. Και ο πρῶτος θα ἀφήσῃ στον δεῦτερον τα ἀγαθὰ του ως κληρονομίαν του. Αὐτὸ βέβαια εἶναι μάταιον και πολὺ καταθλιπτικόν.
- Εκκλ. 2,22 ὅτι γίνεται τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ καὶ ἐν προαιρέσει καρδίας αὐτοῦ, ὃ αὐτὸς μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον. Εκκλ. 2,22 Διότι τι ἀπομένει στον ἄνθρωπον ἀπὸ ὅλον τον κόπον του, στον ὁποῖον υπεβλήθη κάτω ὀπὸ τον ἥλιον και ἀπὸ ὅλην την διάθεσιν της καρδίας του;
- Εκκλ. 2,23 ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἀληγημάτων καὶ θυμοῦ περισπασμὸς αὐτοῦ, καὶ γε ἐν νυκτὶ οὐ κοιμᾶται ἡ καρδία αὐτοῦ· καὶ γε τοῦτο ματαιότης ἐστίν. Εκκλ. 2,23 Διότι ὅλαι αι ἡμέραι της ζωῆς του ἀνθρώπου εἶναι ταλαιπωρία και κόπος και πόνος και ἀνησυχία, κατὰ δε την νύκτα δεν ησυχάζει ο νους και η καρδία του ἐξ αἰτίας των μεριμνῶν του. Αὐτὸ εἶναι ματαιότης.
- Εκκλ. 2,24 οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ, ὃ φάγεται καὶ ὃ πίνεται καὶ ὃ δείξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μόχθῳ αὐτοῦ. καὶ γε τοῦτο εἶδον ἐγὼ ὅτι ἀπὸ χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἐστίν· Εκκλ. 2,24 Καὶ λοιπὸν δεν ὑπάρχει δια τον ἄνθρωπον ἄλλο ἀγαθόν, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνο το ὁποῖον θα φάγῃ και θα πῆ και το ὁποῖον θα προσφέρῃ προς τέρψιν και ευχαρίστησιν εις την ψυχὴν του· ἀγαθόν, το ὁποῖον ἀπέκτησε με τον κόπον του. Εγὼ αὐτὸ εἶδον και ἐξηκρίβωσα ἐπάνω εις τα πράγματα, ὅτι αὐτὸ το ἀγαθόν ἔχει δοθῆ ἀπὸ το χεῖρι του Θεοῦ στον ἄνθρωπον.
- Εκκλ. 2,25 ὅτι τίς φάγεται καὶ τίς πίνεται πάρεξ αὐτοῦ; Εκκλ. 2,25 Διότι, πράγματι, ποιὸς ἠμπορεῖ να φάγῃ και να πῆ κάτι χωρὶς την θέλησιν του Θεοῦ;
- Εκκλ. 2,26 ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου αὐτοῦ ἔδωκε σοφίαν καὶ γνώσιν καὶ εὐφροσύνην· καὶ τῷ ἁμαρτάνοντι ἔδωκε περισπασμὸν τοῦ προσθεῖναι καὶ τοῦ συναγαγεῖν, τοῦ δοῦναι τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος. Εκκλ. 2,26 Διότι ο Θεὸς στον ἄνθρωπον, που τον βλέπει ἀγαθόν, ἔδωσε σοφίαν και γνώσιν και χαράν. Εἰς δε τον ἀμαρτωλὸν ἔδωκεν ἀγωνιώδη ἀπασχόλησιν, δια να θησαυρίζῃ και να συγκεντρώνη υλικά ἀγαθὰ, ὥστε να ἀφήσῃ αὐτὰ στον ἄνθρωπον τον ἀγαθὸν ἐνώπιον του Θεοῦ. Αλλὰ και αὐτὰ εἶναι ματαιότης. Κούφια πνοή του ἀνέμου, που ἐρχεται και παρέρχεται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 3

- Εκκλ. 3,1 Τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Εκκλ. 3,1 Εἰς ὅλα ὑπάρχει ο κατάλληλος καιρὸς δια να πραγματοποιηθῆ δε κάθε ἔργον κάτω ἀπὸ τον ουρανόν, πρέπει να δοθῆ η κατάλληλος ευκαιρία.
- Εκκλ. 3,2 καιρὸς τοῦ τεκεῖν καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθανεῖν, καιρὸς τοῦ φυτεῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ ἐκτίλαι τὸ πεφυτευμένον, Εκκλ. 3,2 Ὑπάρχει ὠρισμένος καιρὸς, που ὅταν συμπληρωθῆ, θα γίνῃ ο τοκετὸς και ὠρισμένος καιρὸς του θανάτου, ὠρισμένος ο καιρὸς της φυτεύσεως και ὠρισμένος ο καιρὸς, που θα ἐκριζωθῆ το φυτευθέν.
- Εκκλ. 3,3 καιρὸς τοῦ ἀποκτεῖναι καὶ καιρὸς τοῦ ἰάσασθαι, καιρὸς τοῦ καθελεῖν καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομεῖν, Εκκλ. 3,3 Ὑπάρχει ὠρισμένος καιρὸς, που θα διαταχθῆ η ἐκτέλεσις του ἐνόχου, ὅπως και ὠρισμένος καιρὸς να ἀποτραπῆ ο θάνατος και να του χαρισθῆ η ζωη. Καιρὸς δια να κρημνίσῃ ο ἄνθρωπος, και καιρὸς, δια να ανοικοδόμησῃ.
- Εκκλ. 3,4 καιρὸς τοῦ κλαῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ γελάσαι, καιρὸς τοῦ κόπασθαι καὶ καιρὸς τοῦ ὀρχήσασθαι, Εκκλ. 3,4 Ὑπάρχει ὠρισμένος καιρὸς, δια να κλαύσῃ κανεῖς, και ὠρισμένος καιρὸς δια να γελάσῃ. Ὠρισμένος καιρὸς δια θρήνους και κοπετούς, και ὠρισμένος καιρὸς δια να χορεύσῃ κανεῖς και ἐκδηλώσῃ την χαράν του.
- Εκκλ. 3,5 καιρὸς τοῦ βαλεῖν λίθους καὶ καιρὸς τοῦ συναγαγεῖν λίθους, καιρὸς τοῦ περιλαβεῖν καὶ καιρὸς τοῦ μακρυνθῆναι ἀπὸ περιλήψεως, Εκκλ. 3,5 Ὑπάρχουν περιστάσεις, που θα πετὰ κανεῖς τους λίθους ως ἀχρήστους, και ἄλλοτε που θα μαζεῦῃ λίθους προς οἰκοδομήν. Ἄλλοτε πάλιν θα ἐναγκαλίζεται και ἄλλοτε θα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τας περιπτώξεις.
- Εκκλ. 3,6 καιρὸς τοῦ ζητῆσαι καὶ καιρὸς τοῦ ἀπολέσαι, καιρὸς τοῦ φυλάξαι καὶ καιρὸς τοῦ ἐκβαλεῖν, Εκκλ. 3,6 Ὑπάρχει καιρὸς, κατὰ τον ὁποῖον θα ἀναζητήσῃ κανεῖς και θα εὕρῃ, και καιρὸς κατὰ τον ὁποῖον θα χάσῃ. Ἄλλοτε θα ἀποθηκεύῃ και θα βάλῃ κατὰ μέρος τα συναχθέντα, και ἄλλοτε θα βγάλῃ αὐτὰ ἀπὸ την ἀποθήκην και θα τα

εξοδεύση.

- Εκκλ. 3,7
Εκκλ. 3,7
καιρός τοῦ ῥῆξαι καὶ καιρός τοῦ ῥάψαι, καιρός τοῦ σιγαῖν καὶ καιρός τοῦ λαλεῖν,
Εἶναι καιρός κατὰ τον οποιόν θα διαρρήξη κανεῖς τα ενδύματα του εις ἐνδειξιν πένθους και αποδοκιμασίας, και πάλιν εἶναι καιρός κατὰ τον οποιόν θα ῥάψη τα ρούχα του. Καιρός σιωπῆς και καιρός, κατὰ τον οποιόν ἔχει το δικαίωμα κανεῖς να ομιλήση.
- Εκκλ. 3,8
Εκκλ. 3,8
καιρός τοῦ φιλήσαι καὶ καιρός τοῦ μισῆσαι, καιρός πολέμου καὶ καιρός εἰρήνης.
Καιρός να αγαπήση και καιρός να μισήση. Καιρός προς πόλεμον και καιρός προς σύναψιν ειρήνης.
- Εκκλ. 3,9
Εκκλ. 3,9
τίς περισσειά τοῦ ποιοῦντος ἐν οἷς αὐτός μοχθεῖ;
Ποῖον λοιπόν, κέρδος απομένει εις εκείνον, ο οποιός πράττει ὅσα ανωτέρω ελέχθησαν, και δια τα οποιά κοπιάζει εις ὄλην του την ζωὴν; Κανένα.
- Εκκλ. 3,10
Εκκλ. 3,10
εἶδον σὺν πάντα τὸν περισπασμόν, ὃν ἔδωκεν ὁ Θεός τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ.
Εἶδα ἐγὼ και ἐπρόσεξα ἀκόμη ὄλην την ταλαιπωρίαν και προσπάθειαν, που ἔδωκεν ο Θεός στους ανθρώπους, ὥστε να περισπῶνται συνεχῶς με αὐτήν.
- Εκκλ. 3,11
Εκκλ. 3,11
σύμπαντα, ἃ ἐποίησε, καλὰ ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ γε σὺν τὸν αἰῶνα ἔδωκεν ἐν καρδίᾳ αὐτῶν, ὅπως μὴ εὕρη ὁ ἄνθρωπος τὸ ποιῆμα, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεός ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους.
Τα σύμπαντα ὁμως, ὅσα εδημιούργησεν ο Θεός στον κατάλληλον καιρόν των, εἶναι καλὰ λίαν. Και την αἰσθησιν του χρόνου ἔδωκεν ο Θεός εις την διάνοιαν των ανθρώπων. Δεν ἐπέτρεψεν ὁμως ο Θεός και οὔτε ημπορεῖ ο ἄνθρωπος να κατανοήση το ἔργον του Θεοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, το σχέδιον της δημιουργίας και το νόημα της Ιστορίας.
- Εκκλ. 3,12
Εκκλ. 3,12
ἔγνω ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἐν αὐτοῖς, εἰ μὴ τοῦ εὐφρανθῆναι καὶ τοῦ ποιεῖν ἀγαθὸν ἐν ζωῇ αὐτοῦ.
Κατέληξα στο συμπέρασμα, ὅτι δεν υπάρχει ἄλλη ευτυχία στον ἄνθρωπον, εἰμὴ το να απολαμβάνη εν μέτρῳ τα υλικὰ αγαθὰ και να πράττη το καλόν και την ευεργεσίαν καθ' ὅλον το διάστημα της ζωῆς του.
- Εκκλ. 3,13
Εκκλ. 3,13
καὶ γε πᾶς ἄνθρωπος, ὃς φάγεται καὶ πίνεται καὶ ἴδῃ ἀγαθὸν ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, δόμα Θεοῦ ἔστιν.
Ευτυχῆς εἶναι ἀκόμη ο ἄνθρωπος ο οποιός θα φάγη και θα πῆ και θα ἴδῃ τα αγαθὰ εκ των κόπων του. Ἀς ἔχη ὁμως υπ' ὄψιν του, ὅτι αὐτὸ εἶναι δωρεὰ του Θεοῦ.
- Εκκλ. 3,14
Εκκλ. 3,14
ἔγνω ὅτι πάντα, ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεός, αὐτὰ ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα· ἐπ' αὐτῷ οὐκ ἔστι προσθεῖναι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν, καὶ ὁ Θεός ἐποίησεν, ἵνα φοβηθῶσιν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.
Εγνώρισα ἐγὼ, και γνωρίζω καλὰ, ὅτι ὅλα τα δημιουργήματα, που ἔκαμεν ο Θεός εἶναι ἀμετάβλητα και παραμένουν αἰώνια. Εἰς κάθε ἔργον του Θεοῦ δεν ημπορεῖ κανεῖς οὔτε να προσθέση οὔτε να αφαιρέση κάτι. Ο Θεός τα εδημιούργησε κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι, ὅταν τα βλέπουν, να σέβωνται αὐτόν και να υποτάσσωνται στο θέλημά του.
- Εκκλ. 3,15
Εκκλ. 3,15
τὸ γενόμενον ἤδη ἔστί, καὶ ὅσα τοῦ γίνεσθαι, ἤδη γέγονε, καὶ ὁ Θεός ζητήσῃ τὸν διωκόμενον.
Εκείνο το οποιόν ἔχει ἤδη γίνεῖ, υπάρχει. Εκείνο το οποιόν μέλλει να γίνῃ, ἐνώπιον του Θεοῦ εἶναι ὡσάν να ἔχη γίνεῖ. Ο δε Θεός της δικαιοσύνης θα ἀναζητήση και θα υπερασπίση αὐτόν, που ἀδίκως καταδιώκεται.
- Εκκλ. 3,16
Εκκλ. 3,16
Καὶ ἔτι εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον τόπον τῆς κρίσεως, ἐκεῖ ὁ ἀσεβῆς, καὶ τόπον τοῦ δικαίου, ἐκεῖ ὁ ἀσεβῆς.
Εἶδα ἀκόμη ἐγὼ κάτω ἀπὸ τον ἥλιον ἐπάνω εις την γην τα δικαστήρια. Και ἐκεῖ ἐκάθητο ο ἀσεβῆς ὡς κριτής, δια να δικάση. Εἶδα ὅτι στον τόπον, ὅπου ἔπρεπε να κάθεται ο δίκαιος, ἐκάθητο ο ἀσεβῆς.
- Εκκλ. 3,17
Εκκλ. 3,17
καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῆ κρινεῖ ὁ Θεός, ὅτι καιρός τῷ παντὶ πράγματι καὶ ἐπὶ παντὶ τῷ ποιήματι ἐκεῖ.
Εσκέφθην, λοιπόν, ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου και εἶπα· “ο Θεός θα κρίνη δικαίως τον δίκαιον και τον ἀσεβῆ, διότι δια κάθε πράγμα και δια κάθε ἔργον θα ἔλθῃ ο κατάλληλος καιρός· της ἀμοιβῆς η της τιμωρίας”.
- Εκκλ. 3,18
Εκκλ. 3,18
εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου περὶ λαλιᾶς υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι διακρινεῖ αὐτούς ὁ Θεός, καὶ τοῦ δεῖξαι ὅτι αὐτοὶ κτήνη εἰσὶ.
Εσκέφθην ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου και εἶπα· ὅτι ο Θεός θα ξεχωρίση τότε τους ανθρώπους και θα φανερώση, ὅτι οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι δεν διαφέρουν ἀπὸ τα κτήνη, παρὰ μόνον κατὰ την λαλιάν.
- Εκκλ. 3,19
Εκκλ. 3,19
καὶ γε αὐτοῖς συνάντημα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνάντημα τοῦ κτήνους, συνάντημα ἐν αὐτοῖς· ὡς ὁ θάνατος τούτου, οὕτως και ὁ θάνατος τούτου, καὶ πνεῦμα ἐν τοῖς πᾶσι· καὶ τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτήνος; οὐδέν, ὅτι πάντα ματαιότης.
Διότι το τέλος ὄλων των ανθρώπων και το τέλος του κτήνους εἶναι το ἴδιο. Θα συναντηθῶν στον θάνατον. Ὁπως εἶναι ο θάνατος του ζῶου, ετσι εἶναι και ο σωματικὸς θάνατος του ἀνθρώπου. Και εις ὄλους, ἀνθρώπους και ζῶα, φαίνεται, σαν να υπάρχει το ἴδιο πνεῦμα. Και ἐπομένως ἀπὸ ἀπόψεως φυσιολογικῆς τι ἐκέρδησεν ο ἄνθρωπος περισσότερο ἀπὸ το κτήνος; Τίποτε, διότι ὅλα εἶναι μάταια.
- Εκκλ. 3,20
Εκκλ. 3,20
τὰ πάντα εἰς τόπον ἕνα· τὰ πάντα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χοός, καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέφει εἰς τὸν χοῦν.
Τα πάντα, ζῶα και ἄνθρωποι, θα καταντήσουν εις ἕνα τόπον· εις την γην. Ὅλα ἐγιναν ἀπὸ το χῶμα και ὅλα θα ἐπιστρέψουν στο χῶμα.

- Εκκλ. 3,21 και τις οἶδε τὸ πνεῦμα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ ἀναβαίνει αὐτὸ ἄνω, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κτήνους, εἰ καταβαίνει αὐτὸ κάτω εἰς τὴν γῆν;
- Εκκλ. 3,21 Καὶ ποιός, ἀλήθεια, βάσει μόνον τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, γνωρίζει, ἀν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν θάνατον ἀνεβαίνει πρὸς τὰ ἐπάνω στὸν οὐρανὸν καὶ ἡ πνοὴ τοῦ κτήνους κατεβαίνει κάτω εἰς τὴν γῆν;
- Εκκλ. 3,22 καὶ εἶδον ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν εἰ μὴ ὃ εὐφρανθήσεται ὁ ἀνθρώπος ἐν ποιήμασιν αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸ μερὶς αὐτοῦ· ὅτι τίς ἄξει αὐτὸν τοῦ ἰδεῖν ἐν ᾧ ἔαν γένηται μετ' αὐτόν;
- Εκκλ. 3,22 Εἶδον ἐπάνω εἰς τὰ πράγματα καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀγαθὸν εἰς τὰ ἔργα καὶ τοὺς κόπους τοῦ ἀνθρώπου, ἐμὴ μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἀπολαμβάνῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του. Αὐτὴ εἶναι ἡ κληρονομία του καὶ τὸ μερίδιόν του. Διότι ποιός ἄλλος ἀνθρώπος εἶναι δυνατόν νὰ ὁδηγήσῃ αὐτόν, δια νὰ μάθῃ, τι θὰ του συμβῆ μετὰ τὸν θάνατον, δηλαδὴ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 4

- Εκκλ. 4,1 Καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ εἶδον σὺν πάσας τὰς συκοφαντίας τὰς γενομένας ὑπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ἰδοὺ δάκρυον τῶν συκοφαντούμενων, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς παρακαλῶν, καὶ ἀπὸ χειρὸς συκοφαντούντων αὐτοῖς ἰσχύς, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς παρακαλῶν.
- Εκκλ. 4,1 Περιήλθον με τὸν νουν τὴν οἰκουμένην καὶ εἶδα ὅλας τὰς καταδυναστεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγίναν καὶ γίνονται κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον. Εἶδα τὰ δάκρυα τῶν καταδυναστευόμενων καὶ δὲν υπήρχε κανεὶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Ὁ ἐκβιασμός καὶ ἡ καταδυναστεύσις αὐτῶν προέρχεται ἐκ μέρους ἰσχυρῶν, ἀλλὰ ἀδικῶν, ἀνθρώπων. Καὶ δὲν εὐρίσκεται κανεὶς, ὁ ὁποῖος νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ καὶ παρηγορήσῃ.
- Εκκλ. 4,2 καὶ ἐπήνεσα ἐγὼ σὺν πάντας τοὺς τεθνηκότας τοὺς ἤδη ἀποθανόντας ὑπὲρ τοὺς ζῶντας, ὅτι αὐτοὶ ζῶσιν ἕως τοῦ νῦν·
- Εκκλ. 4,2 Καὶ ἐμακάρισα ἐγὼ τότε ὅλους τοὺς νεκρούς, αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἤδη ἀποθάνει, περισσότερον ἀπὸ τοὺς ζωντανούς, διότι αὐτοὶ ζοῦν ἀκόμη μέχρι τώρα.
- Εκκλ. 4,3 καὶ ἀγαθὸς ὑπὲρ τοὺς δύο τούτους ὅστις οὐπω ἐγένετο, ὃς οὐκ εἶδε σὺν τὸ ποιῆμα τὸ πονηρὸν τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 4,3 Καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων εὐτυχέστερος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη καὶ δὲν ἔλαβε πείραν τῶν ἀδικῶν, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἀνά τὴν υψήλιον.
- Εκκλ. 4,4 Καὶ εἶδον ἐγὼ σὺν πάντα τὸν μόχθον καὶ σὺν πᾶσαν ἀνδρείαν τοῦ ποιήματος, ὅτι αὐτὸ ζῆλος ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ ἐταίρου αὐτοῦ· καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαιρέσις πνεύματος.
- Εκκλ. 4,4 Εἶδα ἐπίσης ἐγὼ ὅλον τὸν μόχθον καὶ ὅλην τὴν δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων δια τὰ ἔργα τῶν. Καὶ διεπίστωσα, ὅτι ἡ δραστηριότης αὐτὴ προκαλεῖ ζήλοφθονίαν καὶ ἀνταγωνισμόν τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ματαιότης· πνοὴ ἀνέμου ποὺ φεύγει.
- Εκκλ. 4,5 ὁ ἄφρων περιέβαλε τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἔφαγε τὰς σάρκας αὐτοῦ.
- Εκκλ. 4,5 Ὁ ἄμυαλος καὶ τεμπέλης ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα του καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ἐλυώσαν αἱ σάρκες του.
- Εκκλ. 4,6 ἀγαθὸν πλήρωμα δρακὸς ἀναπαύσεως ὑπὲρ πληρώματα δύο δρακῶν μόχθου καὶ προαιρέσεως πνεύματος.
- Εκκλ. 4,6 Προτιμότερον ἐγὼ θεωρῶ μία χούφταν γεμάτην με ἀγαθὰ, ἀλλὰ με κάποιαν ἀνεσιν ἀποκτηθέντα, παρά δύο χούφτες ἀγαθῶν, ποὺ ἀπεκτήθησαν με μόχθον καὶ ἀπληστίαν ψυχῆς.
- Εκκλ. 4,7 Καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ εἶδον ματαιότητα ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 4,7 Περιήλθον ἐγὼ τὰς κοινῶνας καὶ εἶδα ἄλλας ματαιότητας ἀνά τὴν υψήλιον.
- Εκκλ. 4,8 ἔστιν εἷς, καὶ οὐκ ἔστι δεῦτερος, καὶ γε υἱὸς καὶ γε ἀδελφὸς οὐκ ἔστιν αὐτῷ· καὶ οὐκ ἔστι πειρασμὸς τῷ παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, καὶ γε ὀφθαλμὸς αὐτοῦ οὐκ ἐμπίπεται πλοῦτου. καὶ τίνοι ἐγὼ μοχθῶ καὶ στερίσκω τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἀγαθωσύνης; καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ περισπασμὸς πονηρὸς ἔστι.
- Εκκλ. 4,8 Εὐρίσκεται ἓνας καὶ μόνος ἀνθρώπος, δὲν ἔχει δεῦτερον ἀπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτόν οὔτε παιδί οὔτε ἀδελφός· καὶ ἐν τούτοις οἱ μόχθοι του εἶναι ἀπεριόριστοι. Τὸ μάτι του δὲν χορταίνεται ἀπὸ πλοῦτον καὶ υλικὰ ἀγαθὰ. Ποτέ δὲν ἐσκέφθη καὶ δὲν εἶπε· “δια ποῖον, λοιπόν, ἐγὼ κοπιᾶζω καὶ στερῶ τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὰ υλικά ἀγαθὰ;” Ἡ ἀσβεστος αὐτὴ ἐπιθυμία τῶν υλικῶν ἀγαθῶν εἶναι ματαιαία καὶ καταθλιπτικὴ προσπάθεια.
- Εκκλ. 4,9 ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἓνα, οἷς ἔστιν αὐτοῖς μισθὸς ἀγαθὸς ἐν μόχθῳ αὐτῶν·
- Εκκλ. 4,9 Εὐτυχέστεροι καὶ ἐξυπηρετικώτεροι, δια τὸν ἑαυτὸν τῶν εἶναι οἱ δύο ἀπὸ τὸν ἓνα. Διότι εἰς αὐτούς, λόγω τῆς συνεργασίας τῶν, ὑπάρχει ὁ μισθός καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων τῶν.
- Εκκλ. 4,10 ὅτι ἔαν πέσωσιν, ὃ εἷς ἐγερεῖ τὸν μέτοχον αὐτοῦ, καὶ οὐαὶ αὐτῷ τῷ ἐνί, ὅταν πέσῃ καὶ μὴ ᾗ δεῦτερος ἐγεῖραι αὐτόν.
- Εκκλ. 4,10 Ἐάν δε πέσουν, ὁ ἓνας θὰ τρέξῃ νὰ σηκώσῃ τὸν σύντροφόν του. Ἀλλοίμονον ὁμῶς στὸν ἓνα, ὅταν πέσῃ καὶ δὲν θὰ εἶναι κανεὶς ἄλλος νὰ τὸν σηκώσῃ.

- Εκκλ. 4,11 καί γε ἐάν κοιμηθῶσι δύο, καί θέρμη αὐτοῖς· καί ὁ εἷς πῶς θερμανθῆι;
- Εκκλ. 4,11 Ἐάν κοιμηθούνη και οι δυο μαζί, θα ζεσταθούνη· ο ένας μόνος του πως θα ζεσταθῆι;
- Εκκλ. 4,12 καί ἐάν ἐπικραταιωθῆι ὁ εἷς, οἱ δύο στήσονται κατέναντι αὐτοῦ, καί τὸ σπαρτίον τὸ ἐντρίπον οὐ ταχέως ἀπορράγησεται.
- Εκκλ. 4,12 Καί ἐάν παρουσιασθῆι εχθρός ικανός να επικρατήσῃ εναντίον του ενός ἐξ αὐτῶν, οι δύο μαζί θα αντιπαραταχθούνη εναντίον του. Τριπλά στριμμένον σχοινίον δεν σπάζει εύκολα.
- Εκκλ. 4,13 Ἄγαθός παῖς πένης καί σοφός ὑπὲρ βασιλέα πρεσβύτερον καί ἄφρονα, ὃς οὐκ ἔγνω τοῦ προσέχειν ἔπι·
- Εκκλ. 4,13 Εἶναι ἀνώτερος ένας νεαρός και πτωχός, ἀλλά συνετός, ἄνθρωπος ἀπὸ βασιλέα γέροντα ἀλλά ἄμυαλον, ο οποίος δεν ἔμαθε να διδῆ προσοχήν εις τας ορθάς υποδείξεις.
- Εκκλ. 4,14 ὅτι ἐξ οἴκου τῶν δεσμιῶν ἐξελεύσεται τοῦ βασιλεῦσαι, ὅτι καί γε ἐν βασιλείᾳ αὐτοῦ ἐγενήθη πένης.
- Εκκλ. 4,14 Ο νεαρός ἀλλά συνετός ἄνθρωπος, ἔστω και αν ἐγενήθη εις τα δεσμά της δουλείας, δύναται να ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτήν και να γίνῃ βασιλεύς, καίτοι κατὰ τα διάστημα της βασιλείας του ἀσυνέτου βασιλέως αὐτός εἶχε γεννηθῆ πτωχός.
- Εκκλ. 4,15 εἶδον σὺν πάντας τοὺς ζῶντας τοὺς περιπατοῦντας ὑπὸ τὸν ἥλιον μετὰ τοῦ νεανίσκου τοῦ δευτέρου, ὃς στήσεται ἀντ' αὐτοῦ·
- Εκκλ. 4,15 Εἶδα ἐγὼ ὅλους τους ἀνθρώπους, οι οποίοι ζουν εις την περιοχήν ἐκείνην να συντάσσονται και να περικυκλώνουν τον δεύτερον, δηλαδή τον νεαρόν συνετόν ἄνθρωπον, ο οποίος ἐγένε βασιλεύς ἀντὶ του πρώτου.
- Εκκλ. 4,16 οὐκ ἔστι περασμός τῷ παντὶ λαῷ, τοῖς πᾶσιν, ὅσοι ἐγένοντο ἔμπροσθεν αὐτῶν· καί γε οἱ ἔσχατοι οὐκ εὐφρανθήσονται ἐν αὐτῷ· ὅτι καί γε τοῦτο ματαιότης καί προαίρεσις πνεύματος.
- Εκκλ. 4,16 Ἀναριθμητα ἦσαν τα πλήθη του λαοῦ, που ἐπροπορευόντο ἔμπροσθεν ἀπὸ αὐτὸν και τον ἐπευφημοῦσαν. Κατόπιν ὁμως οι μεταγενέστεροι δεν θα εἶναι ευχαριστημένοι με αὐτόν. Θα ἔχη σβῆσει ο ενθουσιασμός των· και τούτο εἶναι ματαιότης και κινήγημα κενοῦ ἀέρος.
- Εκκλ. 4,17 Φύλαξον τὸν πόδα σου, ἐν ᾧ ἐάν πορευῆι εις οἶκον τοῦ Θεοῦ, καί ἐγγύς τοῦ ἀκούειν· ὑπὲρ δόμα τῶν ἀφρόνων θυσία σου, ὅτι οὐκ εἰσὶν εἰδότες τοῦ ποιῆσαι κακόν.
- Εκκλ. 4,17 Πρόσεξε καλά, ὅταν βαδίζῃς προς τον ναόν του Θεοῦ πλησίαζε να ἀκούῃς και να υπακούῃς στον νόμον του Κυρίου. Ἡ θυσία σου ἀς εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τα δῶρα των ἀμαρτωλῶν, οι οποίοι δεν ἔχουν συναίσθησιν, ὅταν πᾶττουν το κακόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 5

- Εκκλ. 5,1 Μὴ σπεῦδε ἐπὶ στόματί σου, καί καρδία σου μὴ ταχυνάτω τοῦ ἐξενέγκαι λόγον πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Θεός ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καί σὺ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἔστωσαν οἱ λόγοι σου ὀλίγοι.
- Εκκλ. 5,1 Ἀς μη σπεύδῃ το στόμα σου να ομιλήσῃ, και η καρδία σου ἀς μη βιάζεται να βγάξῃ λόγια, ὅταν ἐυρίσκεσαι ἐνώπιον του Κυρίου. Διότι ο Θεός, ἐνώπιον του οποιου παρίστασαι, εἶναι ἐπάνω στον ουρανόν ἀπειρος και μέγας. Καί συ εἶσαι κάτω εις την γην μικρός. Δι' αὐτὸ τα λόγια σου ἐνώπιον του Θεοῦ ἀς εἶναι ὀλίγα και συνετά.
- Εκκλ. 5,2 ὅτι παραγίνεται ἐνύπνιον ἐν πλήθει πειρασμοῦ καί φωνῆ ἄφρονος ἐν πλήθει λόγων.
- Εκκλ. 5,2 Διότι ὅπως τα ὄνειρα τα παράλογα και ἀνόητα κατὰ κανόνα οφείλονται εις τας πολλὰς βιοτικὰς μερίμας, ἔτσι και η προσευχή του ἀφρονος εἶναι ἀνόητος πολυλογία.
- Εκκλ. 5,3 καθὼς ἂν εὕξῃ εὐχὴν τῷ Θεῷ, μὴ χρονίσης τοῦ ἀποδοῦναι αὐτήν, ὅτι οὐκ ἔστι θέλημα ἐν ἄφροσι· σὺ οὖν ὅσα ἐάν εὕξῃ, ἀπόδος.
- Εκκλ. 5,3 Ὅταν κατὰ την προσευχήν σου κάμῃς κάποιο τάξιμον στον Θεόν, μη βραδύνης να το ἐκπληρώσῃς. Διότι ο Θεός δεν ευαρεστεῖται στους ἀμυάλους, οι οποίοι τάζουν και δεν ἐκπληρώνουν το τάξιμό των. Συ ὁμως ὅσα θα τάξης πρέπει και να τα δόσῃς στον Θεόν.
- Εκκλ. 5,4 ἀγαθὸν τὸ μὴ εὕξασθαι σε ἢ τὸ εὕξασθαι σε καί μὴ ἀποδοῦναι.
- Εκκλ. 5,4 Προτιμότερον εἶναι να μη τάξης τίποτε, παρὰ να τάξης και να μη το ἐκπληρώσῃς.
- Εκκλ. 5,5 μὴ δῶς τὸ στόμα σου τοῦ ἐξαμαρτῆσαι τὴν σάρκα σου καί μὴ εἴπῃς πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἄγνοιά ἐστίν, ἵνα μὴ ὀργισθῆι ὁ Θεός ἐπὶ φωνῆ σου καί διαφθεῖρῃ τὰ ποιήματα χειρῶν σου.
- Εκκλ. 5,5 Μη ἀφήσῃς το στόμα σου κατὰ την ὥραν της προσευχῆς να διαπράξῃ ἀπέναντί σου το σφάλμα και να προβῆ εις μεγάλο τάξιμο, δια το οποιόν δικαιολογούμενος ἐνώπιον του Θεοῦ θα εἴπῃς ὅτι ἐξ ἀγνοίας ἔταξες ἀνεκπλήρωτον τάξιμον, δια να μη ὀργισθῆ ο Θεός ἐξ αιτίας της ἀκρίτου προσευχῆς σου και καταστρέψῃ τα ἔργα των χειρῶν σου.
- Εκκλ. 5,6 ὅτι ἐν πλήθει ἐνυπνίων καί ματαιοτήτων καί λόγων πολλῶν, ὅτι σὺ τὸν Θεὸν φοβοῦ.
- Εκκλ. 5,6 Ὅπως τα πλήθη των ονειρῶν εἶναι ματαιότης, ἔτσι και τα πολλὰ λόγια κατὰ την ὥραν της προσευχῆς. Συ ὁμως πρέπει να εὐλαβῆσαι τον Θεόν και να προσεύχεσαι με σύνεσιν και φόβον.
- Εκκλ. 5,7 Ἐάν συκοφαντίαν πένητος καί ἀρπαγὴν κρίματος καί δικαιοσύνης ἴδῃς ἐν χώρᾳ, μὴ θαυμάσης ἐπὶ τῷ πράγματι· ὅτι ὑψηλὸς ἐπάνω ὑψηλοῦ φυλάξαι, καί ὑψηλοὶ ἐπ' αὐτοῖς.

- Εκκλ. 5,7 Εάν εις κάποιαν χώραν ἴδης καταδυνάστευσιν πτωχοῦ, κατάχρησιν και καταπάτησιν δικαιοσύνης, μη ἐκπλαγῆς δια το γεγονός αὐτό. Διότι ἐπάνω ἀπό τον ισχυρόν, που αδικεῖ τον πένητα, ὑπάρχει ἄλλος ισχυρότερος και ἄλλοι ἀκόμη ισχυρότεροι ἐπάνω ἀπο αὐτούς, οι οποίοι αδικοῦν και καταπιέζουν τους κατωτέρους των.
- Εκκλ. 5,8 καὶ περισσειά γῆς ἐπὶ παντὶ ἐστι, βασιλεὺς τοῦ ἀγροῦ εἰργασμένου.
- Εκκλ. 5,8 Εἶναι ὁμως πλεονέκτημα και συμφέρον δια μίαν εὐφορον και καλλιεργημένην χώραν να ἔχη βασιλέα σοφόν και δίκαιον.
- Εκκλ. 5,9 Ἀγαπῶν ἀργύριον οὐ πλησθήσεται ἀργυρίου· και τίς ἠγάπησεν ἐν πλήθει αὐτῶν γένημα; και γε τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 5,9 Εκείνος που αγαπά με πάθος τα χρήματα, δεν θα χορτάση ποτέ ἀπο χρήματα. Και ποῖον κέρδος ἀπεκόμισε κανεῖς ἀπο τα πολλά πλοῦτη και τους τόκους αὐτῶν; Και αὐτό το χρήμα εἶναι ματαιότης.
- Εκκλ. 5,10 ἐν πλήθει ἀγαθωσύνης ἐπληθύνθησαν ἔσθοντες αὐτήν· και τί ἀνδρεία τῷ παρ' αὐτῆς ὅτι ἄλλ' ἢ τοῦ ὄραῖν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ;
- Εκκλ. 5,10 Ὅπου ὑπάρχουν πολλά υλικά αγαθά, ἐκεῖ θα ὑπάρχουν και πολλοί, οι οποίοι θα τα κατατρῶγουν. Και κατὰ τι θα ωφελῆται ο κύριος των αγαθῶν αὐτῶν; Θα βλέπη μόνον με τα μάτια του τους ἄλλους, να απολαμβάνουν τα ἰδικά του αγαθά.
- Εκκλ. 5,11 γλυκὺς ὕπνος τοῦ δούλου εἰ ὀλίγον και εἰ πολὺ φάγεται· και τῷ ἐμπλησθέντι τοῦ πλουτήσαι οὐκ ἔστιν ἀφίων αὐτὸν τοῦ ὑπνῶσαι.
- Εκκλ. 5,11 Ὁ ὕπνος του δούλου εἶναι γλυκὺς και αναπαυτικός, ἐάν εἴτε ὀλίγον εἴτε πολὺ φάγη. Εκείνος ὁμως ο οποίος ἔχει γεμίσει ἀπο πλῆθος υλικῶν αγαθῶν, δεν δύναται ἐξ αιτίας των φροντίδων του πλοῦτου, να εὖρη γλυκὺν ὕπνον.
- Εκκλ. 5,12 ἔστιν ἀρρώστια, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, πλοῦτον φυλασσόμενον τῷ παρ' αὐτοῦ εἰς κακίαν αὐτῷ,
- Εκκλ. 5,12 Ὑπάρχει ὁμως και ἓνα ἄλλο κακόν, το οποίον ἐγὼ εἶδα. Μια ἄλλη αρρώστια κατω ἀπο τον ἥλιον. Και αὐτό εἶναι ο πλοῦτος, που φυλάσσεται και ο οποίος ἐπιφυλάσσει βλάβας εἰς ἐκείνον, που τον ἔχει.
- Εκκλ. 5,13 και ἀπολείται ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος ἐν περισπασμῷ πονηρῷ, και ἐγέννησεν υἱόν, και οὐκ ἔστιν ἐν χειρὶ αὐτοῦ οὐδέν.
- Εκκλ. 5,13 Και ο πλοῦτος ἐκεῖνος θα χαθῆ εἰς μίαν κακὴν ὥραν. Ὁ δε τέως πλούσιος ἐγέννησε παιδί και δεν θα ἀφήση τίποτε ἀπο τα πλοῦτη του εἰς τα χέρια αὐτοῦ.
- Εκκλ. 5,14 καθὼς ἐξῆλθεν ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς αὐτοῦ γυμνός, ἐπιστρέφει τοῦ πορευθῆναι ὡς ἦκει, και οὐδέν οὐ λήψεται ἐν μόχθῳ αὐτοῦ, ἵνα πορευθῆ ἐν χειρὶ αὐτοῦ.
- Εκκλ. 5,14 Καθε ἀνθρωπος ἐβγήκε γυμνός ἀπο την κοιλίαν της μητρὸς του. Ἐτσι και γυμνός, ὅπως ἦλθε, θα ἐπιστρέψη εἰς την γην. Τίποτε ἀπο τους κόπους του δεν θα πάρη εἰς τα χέρια του, ὅταν πορευθῆ στον τάφον του.
- Εκκλ. 5,15 και γε τοῦτο πονηρὰ ἀρρώστια· ὡσπερ γὰρ παρεγένετο, οὕτως και ἀπελεύσεται, και τίς ἢ περισσειά αὐτοῦ, ἢ μοχθεῖ εἰς ἄνεμον;
- Εκκλ. 5,15 Τοῦτο δέ, ἡ ἰδιοτελής συγκέντρωσις μεγάλου πλοῦτου, εἶναι φοβερὰ αρρώστια, μεγάλη συμφορά. Διότι ὅπως γυμνός ἦλθεν ο ἀνθρωπος στον κόσμον, ἔτσι και γυμνός θα ἀπέλθη ἀπο αὐτόν. Ποιὰ λοιπὸν ἡ ωφέλειά του ἀπο τα αγαθά των κόπων του, τα οποία διεσκόρπισεν ο ἀνεμος;
- Εκκλ. 5,16 και γε πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἐν σκότει και ἐν πένθει και θυμῷ πολλῷ και ἀρρώστια και χόλω.
- Εκκλ. 5,16 Ὅλαι αἱ ἡμέραι της ζωῆς του ἀχορτάστου πλουσίου εἶναι βυθισμένα στο σκότος, εἰς την λύπην ἐξ αιτίας του πλοῦτου του. Διέρχεται αὐτὰς με ταραχὴν και οδύνην και πικρίαν.
- Εκκλ. 5,17 Ἴδου εἶδον ἐγὼ ἀγαθόν, ὃ ἐστι καλόν, τοῦ φαγεῖν και τοῦ πιεῖν και τοῦ ἰδεῖν ἀγαθωσύνην ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, ὃ ἐάν μοχθῆ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτοῦ, ὢν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός· ὅτι αὐτό μερίς αὐτοῦ.
- Εκκλ. 5,17 Ἴδου ὁμως ποῖον καλόν ἐγὼ εὐρήκα ὡς ευτυχίαν του ἀνθρώπου. Να φάγη και να πῖη, να απολαύση τα υλικά αγαθά, τα οποία με τον δίκαιον κόπον του ἀπέκτησεν ἐντίμως ἐργαζόμενος ὑπο τον ἥλιον ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς του, τας οποίας του ἐχάρισεν ο Θεός. Αὐτό θα εἶναι το μερίδιόν του και το κέρδος του.
- Εκκλ. 5,18 και γε πᾶς ἀνθρωπος, ὃς ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός πλοῦτον και ὑπάρχοντα και ἐξουσίασεν αὐτῷ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ και λαβεῖν τὸ μέρος αὐτοῦ και τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν μόχθῳ αὐτοῦ, τοῦτο δόμα Θεοῦ ἐστιν.
- Εκκλ. 5,18 Εἰς ἀνθρωπον στον οποίον ο Θεός ἔδωκε πλοῦτον και αγαθά και του ἔδωκε συγχρόνως το δικαίωμα να τρώγη ἀπο αὐτά, να τα κατέχη χωρὶς ἀγωνιώδεις μερίμνας και να χαίρεται τα αγαθά των κόπων του, αὐτό εἶναι δῶρον του Θεοῦ.
- Εκκλ. 5,19 ὅτι οὐ πολλὰ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ὅτι ὁ Θεός περισπᾷ αὐτόν ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας αὐτοῦ.
- Εκκλ. 5,19 Αὐτός ο ἀνθρωπος εἶναι ευτυχῆς, διότι δεν θα βασανίζεται με πλῆθος προβλημάτων καθ' ὅλας τας ἡμέρας της ζωῆς του. Και τοῦτο, διότι ο Θεός του ἔδωκεν αὐτὴν την ευχάριστον ἀπασχόλησιν. Να εὐφραίνεται ἡ καρδιά του με τα αγαθά του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 6

- Εκκλ. 6,1 Ἔστι πονηρία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ πολλή ἐστιν ἐπὶ τὸ ἄνθρωπον·
Εκκλ. 6,1 Ὑπάρχει ἓνα κακόν, που εἶδα ἐγὼ εἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὸ εἶναι, πολὺ μεγάλο καὶ καταθλίβει τοὺς ἀνθρώπους·
- Εκκλ. 6,2 ἀνὴρ, ᾧ δώσει αὐτῷ ὁ Θεὸς πλοῦτον καὶ ὑπάρχοντα καὶ δόξαν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑστερῶν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀπὸ πάντων, ὧν ἐπιθυμήσει, καὶ οὐκ ἐξουσιάσει αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι ἀνὴρ ξένος φάγεται αὐτόν· τοῦτο ματαιότης καὶ ἀρρώστια πονηρὰ ἐστὶ.
- Εκκλ. 6,2 να ὑπάρξη δηλαδὴ ενας ἄνθρωπος, στον οποιον ο Θεός να δώσει πλοῦτον, υλικὰ ἀγαθὰ καὶ δόξαν, να μη στερῆται ἀπὸ τίποτε, ὅσα ἐπιθυμεί η ψυχὴ του, καὶ ὁμως να μη ἐπιτρέψη ο Θεός εἰς αὐτόν να ἀπολαύση τα ἀγαθὰ του, να φάγη καὶ να χορτάση ἀπὸ αὐτὰ· ἀλλὰ να παραχωρήση ο Θεός να του τα φάγη ἄλλος ἄνθρωπος, ξένος. Αὐτὸ εἶναι ματαιότης, ἀρρώστια κακὴ δια τον ἄνθρωπον.
- Εκκλ. 6,3 ἐὰν γεννήσῃ ἀνὴρ ἑκατόν καὶ ἔτη πολλὰ ζήσεται, καὶ πλῆθος ὅ,τι ἔσονται αἱ ἡμέραι ἐτῶν αὐτοῦ, καὶ ψυχὴ αὐτοῦ οὐ πλησθήσεται ἀπὸ τῆς ἀγαθωσύνης, καὶ γε ταφὴ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, εἶπα· ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτόν τὸ ἔκτρωμα,
- Εκκλ. 6,3 Ἐάν ένας πλούσιος ἄνθρωπος ἀποκτήσῃ ἔστω καὶ ἑκατόν παιδιά καὶ ζῆσῃ πολλὰ ἔτη καὶ αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς του εἶναι πάρα πολλά, ἀλλὰ δεν θα η μπορέσῃ να χορτάσῃ καὶ ἀπολαύσῃ η ψυχὴ του τα ἀγαθὰ του, εἰς δε το τέλος οὔτε κηδεῖαν καὶ ταφὴν δεν θα του κάμουν, τότε ἐγὼ εἶπα προτιμότερον ἀπὸ αὐτόν εἶναι το ἔκτρωμα,
- Εκκλ. 6,4 ὅτι ἐν ματαιότητι ἦλθε καὶ ἐν σκότει πορεύεται, καὶ ἐν σκότει ὄνομα αὐτοῦ καλυφθήσεται.
Εκκλ. 6,4 το οποιον εγεννηθη παρακαира, μετέβη ἀμέσως στο σκότος του θανάτου καὶ η ὑπαρξίς του θα καλυφθῇ ἀπὸ το σκότος του ἄδου.
- Εκκλ. 6,5 καὶ γε ἥλιον οὐκ εἶδε καὶ οὐκ ἔγνω, ἀνάπαισις τούτῳ ὑπὲρ τούτων.
Εκκλ. 6,5 Αὐτὸ το ἔκτρωμα δεν εἶδε τον ἥλιον, δεν ἐγνώρισε τον εαυτόν του καὶ τον κόσμον, καὶ ὁμως ἀνεπαύθη καλύτερον ἀπὸ τον ἄνθρωπον ἐκεῖνον.
- Εκκλ. 6,6 καὶ εἰ ἔζησε χιλίων ἐτῶν καθόδους καὶ ἀγαθωσύνην οὐκ εἶδε, μὴ οὐκ εἰς τόπον ἓνα πορεύεται τὰ πάντα;
Εκκλ. 6,6 Καὶ ἀν ἀκόμη ο πολυτεκνος πλούσιος ἐζήσε χίλια ἔτη, δεν ἀπῆλαυσεν ὁμως τα ἀγαθὰ του, τι το ὄφελος; Μῆπως στον ἴδιον τόπον του θανάτου δεν πηγαίνουν ὅλοι, καὶ ο χιλιόχρονος πλούσιος καὶ το ἔκτρωμα;
- Εκκλ. 6,7 Πᾶς μόχθος ἀνθρώπου εἰς στόμα αὐτοῦ, καὶ γε ἡ ψυχὴ οὐ πληρωθήσεται.
Εκκλ. 6,7 Καθε ἀπληστος ἄνθρωπος κοπιᾶζει καὶ μοχθεῖ δι' ἓνα σκοπὸν· να φάγη καὶ να πῖη. Καὶ ὁμως η ψυχὴ του ποτέ δεν χορταίνει.
- Εκκλ. 6,8 ὅτι τίς περισσεῖα τῷ σοφῷ ὑπὲρ τὸν ἄφρονα; διότι ὁ πένης οἶδε πορευθῆναι κατέναντι τῆς ζωῆς.
Εκκλ. 6,8 Ποῖα ὁμως εἶναι η υπεροχή του σοφοῦ ἀπέναντι του ἀσυνέτου; Ο σοφός, καὶ ἀν ἀκόμη εἶναι πτωχός, γνωρίζει πως να πορεύεται τον δρόμον τῆς ζωῆς του· ἐνὼ ο ἀσύνετος το ἀγνοεῖ.
- Εκκλ. 6,9 ἀγαθὸν ὄραμα ὀφθαλμῶν ὑπὲρ πορευόμενον ψυχῇ· καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.
Εκκλ. 6,9 Προτιμότερον εἶναι το ἀγαθόν, το οποιον ἔχει κανεὶς τῶρα ἐνώπιον των ὀφθαλμῶν του καὶ το ἀπολαμβάνει, παρὰ το μελλοντικόν, το οποιον φαντάζεται καὶ προσμένει η ψυχὴ του. Αὐτὸ εἶναι ματαιότης καὶ κινήγημα ἀνέμου.
- Εκκλ. 6,10 Εἴ τι ἐγένετο, ἤδη κέκληται ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐγνώσθη ὅ ἐστιν ἄνθρωπος, καὶ οὐ δυνήσεται κριθῆναι μετὰ τοῦ ἰσχυροτέρου ὑπὲρ αὐτόν·
Εκκλ. 6,10 Ἐκεῖνο που ἀποτελεῖ γεγονός καὶ ἔχει λάβει ὑπαρξίν, ἐπῆρεν ἐπίσης καὶ το ὄνομά του. Εἶναι γνωστὴ η ἀσθενὴς φύσις του ἀνθρώπου καὶ δεν θα η μπορέσῃ αὐτός να ἀντιμετρηθῇ με τον ἰσχυρότερόν του, δηλαδὴ με τον Θεόν.
- Εκκλ. 6,11 ὅτι εἰσὶ λόγοι πολλοὶ πληθύνοντες ματαιότητα. τί περισσὸν τῷ ἀνθρώπῳ;
Εκκλ. 6,11 Ἐπομένως κάθε συζήτησις καὶ ἀντιλογία των ἀνθρώπων προς τον Θεόν εἶναι ἀνωφελὴς καὶ ἐπιβλαβής. Ποῖα, λοιπόν, η ὠφέλεια του ἀνθρώπου, ὥστε να ομιλῇ ἔτσι προς τον Θεόν; Καμμία.
- Εκκλ. 6,12 ὅτι τίς οἶδεν ἀγαθὸν τῷ ἀνθρώπῳ ἐν τῇ ζωῇ ἀριθμὸν ζωῆς ἡμερῶν ματαιότητος αὐτοῦ; καὶ ἐποίησεν αὐτὰ ἐν σκιᾷ· ὅτι τίς ἀπαγγελεῖ τῷ ἀνθρώπῳ, τί ἔσται ὀπίσω αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον;
Εκκλ. 6,12 Διότι ποιός γνωρίζει ἀκριβώς, τι εἶναι ἀγαθόν καὶ συμφέρον στον ἄνθρωπον κατὰ τας ἡμέρας τῆς ματαιίας αὐτοῦ ἐπιγείου ζωῆς; Αἱ ἡμέραι του παρέρχονται ὡσάν σκία καὶ ποιός θα ἀναγγεῖλη στον ἄνθρωπον, τι θα συμβῇ ἔπειτα ἀπὸ αὐτόν ἐδὼ εἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τον ἥλιον;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 7

- Εκκλ. 7,1 Ἀγαθὸν ὄνομα ὑπὲρ ἔλαιον ἀγαθὸν καὶ ἡμέρα τοῦ θανάτου ὑπὲρ ἡμέραν γεννήσεως.
Εκκλ. 7,1 Το καλόν ὄνομα εἶναι προτιμότερον καὶ ἀπὸ το καλύτερον μῦρον. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως εἶναι

- προτιμότερα η ημέρα του θανάτου, διότι είναι εκδημία προς την αιωνιότητα.
- Εκκλ. 7,2 αγαθὸν πορευθῆναι εἰς οἶκον πένθους ἢ ὅτι πορευθῆναι εἰς οἶκον πότου, καθότι τοῦτο τέλος παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ ζῶν δώσει ἀγαθὸν εἰς καρδίαν αὐτοῦ.
- Εκκλ. 7,2 Προτιμότερον και ωφελιμώτερον είναι να επισκεφθῆ κανείς σπίτι, όπου υπάρχει πένθος, παρά να μεταβῆ εἰς οἶκον, όπου παρατίθεται συμπόσιον. Διότι ο θάνατος είναι η κατάληξις του κάθε ἀνθρώπου. Και ο ἀνθρώπος, που ευρίσκεται εν τη ζωῇ, ας δεχθῆ αὐτάς τας σκέψεις και θα δώσῃ ἔτσι κάτι ἀγαθὸν εἰς την καρδίαν του.
- Εκκλ. 7,3 ἀγαθὸν θυμὸς ὑπὲρ γέλωτα, ὅτι ἐν κακίᾳ προσώπου ἀγαθυνθήσεται καρδία.
- Εκκλ. 7,3 Η σοβαρότης είναι προτιμότερα ἀπὸ τον γέλωτα. Διότι με την σοβαρὰν ὄψιν του προσώπου και του ἤθους χαρὴ η καρδία.
- Εκκλ. 7,4 καρδία σοφῶν ἐν οἴκῳ πένθους, καὶ καρδία ἀφρόνων ἐν οἴκῳ εὐφροσύνης.
- Εκκλ. 7,4 Η ψυχὴ και ο νους των συντετῶν ἀνθρώπων σκέπτεται το σπίτι, που πενθεῖ, και μορφώνεται στον ἀγαθόν. Ο νους ὁμως των ασυντετῶν τρέχει στους τόπους της ασωτίας και της διασκεδάσεως.
- Εκκλ. 7,5 ἀγαθὸν τὸ ἀκοῦσαι ἐπιτίμησιν σοφοῦ ὑπὲρ ἄνδρα ἀκούοντα ῥῆσμα ἀφρόνων·
- Εκκλ. 7,5 Καλύτερος είναι εκείνος, που ἀκοῦει παρατήρησιν και ἐπίπληξιν εκ μέρους ενός σοφοῦ και ευσεβοῦς ἀνθρώπου, ἀπὸ εκείνον ο οποίος ἀκοῦει τραγούδια ανοήτων.
- Εκκλ. 7,6 ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως γέλωσ τῶν ἀφρόνων· καὶ γε τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 7,6 Ὡσὰν το τρίξιμο, που κάνουν τα ἀγκάθια, τα οποία καίονται κάτω ἀπὸ το καζάνι, ἔτσι είναι η διασκέδασις και το γέλιο των ἀφρόνων. Και αὐτὸ βεβαίως είναι ματαιότης.
- Εκκλ. 7,7 ὅτι ἡ συκοφαντία περιφέρει σοφὸν καὶ ἀπόλλυσι τὴν καρδίαν εὐτονίας αὐτοῦ.
- Εκκλ. 7,7 Η καταδυναστεύσεις και η ἐκμετάλλευσις κάμνει και αὐτὸν τον σοφόν να παραφέρεται, και την καρδίαν του να χάνῃ την γενναιότητά της.
- Εκκλ. 7,8 ἀγαθὴ ἐσχάτη λόγων ὑπὲρ ἀρχὴν αὐτοῦ, ἀγαθὸν μακρόθυμος ὑπὲρ ὑψηλὸν πνεύματι.
- Εκκλ. 7,8 Προτιμότερα είναι η καλὴ ἐκβάσις των λόγων, παρά η ἀρχὴ των. Προτιμότερος είναι ο υπομονητικὸς και μακρόθυμος ἀνθρώπος, ἀπὸ τον ἐγωϊστὴν και υψηλόφρονα.
- Εκκλ. 7,9 μὴ σπεύσης ἐν πνεύματί σου τοῦ θυμοῦσθαι, ὅτι θυμὸς ἐν κόλπῳ ἀφρόνων ἀναπαύσεται.
- Εκκλ. 7,9 Μὴ σπεύδῃς να ταραχθῆς και ὀργισθῆς, διότι ο θυμὸς ἐγκαθίσταται μονίμως εἰς την καρδίαν των ἀνοήτων ἀνθρώπων, των οποίων και ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα.
- Εκκλ. 7,10 μὴ εἴπῃς· τί ἐγένετο ὅτι αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἦσαν ἀγαθαὶ ὑπὲρ ταύτας; ὅτι οὐκ ἐν σοφίᾳ ἐπηρώτησας περὶ τούτου.
- Εκκλ. 7,10 Μὴ εἴπῃς με νοσταλγίαν, τι συνέβη ὥστε αἱ περασμέναι ἡμέραι ἦσαν καλύτεροι ἀπὸ αὐτάς τας σημερινάς; Η ἐρώτησίς σου αὐτὴ δεν είναι σοφὴ και συνετὴ.
- Εκκλ. 7,11 ἀγαθὴ σοφία μετὰ κληρονομίας καὶ περισσεΐα τοῖς θεωροῦσι τὸν ἥλιον·
- Εκκλ. 7,11 Η σοφία είναι καλὴ και ωφέλιμος, ὅταν ἔχῃ μαζὴ της ὡς κληρονομίαν και υλικὰ ἀγαθὰ. Αὐτὸ είναι πλεονέκτημα, δι' ὅσους βλέπουν τον ἥλιον, δι' ὅσους ζουν.
- Εκκλ. 7,12 ὅτι ἐν σκιᾷ αὐτῆς ἡ σοφία ὡς σκιά ἀργυρίου, καὶ περισσεΐα γνώσεως τῆς σοφίας ζωοποιήσῃ τὸν παρ' αὐτῆς.
- Εκκλ. 7,12 Διότι η σοφία εν τη σκία της είναι ὅπως η σκέπη και η σκία του ἀργυρίου. Ο πλοῦτος της γνώσεως και της σοφίας θα διατηρήσῃ εἰς την ζωὴν τον κάτοχόν του.
- Εκκλ. 7,13 ἰδὲ τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ· ὅτι τίς δυνήσεται τοῦ κοσμηῆσαι ὃν ἂν ὁ Θεὸς διαστρέψῃ αὐτόν;
- Εκκλ. 7,13 Κυτταξέ με προσοχὴν τα ἔργα του Θεοῦ, διότι ποιὸς θα ἠμπορῆ να διορθώσῃ και καλλύνῃ αὐτό, που φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὅτι ο Θεὸς το ἔκαμεν ἀσχημον και κυρτόν;
- Εκκλ. 7,14 ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθωσύνης ζῆθι ἐν ἀγαθῷ καὶ ἐν ἡμέρᾳ κακίας ἰδέ· καὶ γε σὺν τούτῳ συμφώνως τοῦτο ἐποίησεν ὁ Θεὸς περὶ λαλιᾶς, ἵνα μὴ εὐρῆ ἀνθρώπος ὀπίσω αὐτοῦ οὐδέν.
- Εκκλ. 7,14 Κατὰ τας ἡμέρας της ἀφθονίας ζῆσε ἀπολαμβάνων τα ἀγαθὰ. Κατὰ τας ἡμέρας της δυστυχίας ἴδε και σκέψου, ὅτι ο Θεὸς ἔχει κάμει τούτο εν συναρτήσῃ και συμφωνίᾳ προς το ἄλλο. Ὡστε ο ἀνθρώπος να μὴ γνωρίζῃ τίποτε δι' ἐκεῖνα, τα οποία θα ἐπακολουθήσουν στο μέλλον.
- Εκκλ. 7,15 Σὺν τὰ πάντα εἶδον ἐν ἡμέραις ματαιότητός μου. ἔστι δίκαιος ἀπολλύμενος ἐν δικαίῳ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἀσεβῆς μένων ἐν κακίᾳ αὐτοῦ.
- Εκκλ. 7,15 Ὅλα αὐτὰ τα εἶδα και τα διεπίστωσα κατὰ τας ἡμέρας της ματαιίας και προσωρινῆς ζωῆς μου. Υπάρχει δίκαιος, ο οποίος καταστρέφεται, καίτοι ἐξακολουθεῖ να ευρίσκεται εν τῷ δικαίῳ. Και υπάρχει ἀσεβῆς, ο οποίος ευδοκιμεῖ, μολονότι παραμένει εἰς την ζωὴν της ασωτίας και της ἀμαρτίας.
- Εκκλ. 7,16 μὴ γίνου δίκαιος πολὺ, μηδὲ σοφίζου περισσά, μήποτε ἐκπλαγῆς.
- Εκκλ. 7,16 Μὴ γίνεσαι πάρα πολὺ δίκαιος και μὴ κάμνης πολὺ τον σοφόν, δια να μὴ ευρεθῆς προ δυσαρέστων ἐκπλήξεων.
- Εκκλ. 7,17 μὴ ἀσεβήσῃς πολὺ καὶ μὴ γίνου σκληρὸς, ἵνα μὴ ἀποθάνῃς ἐν οὐ καιρῷ σου.
- Εκκλ. 7,17 Να μὴ γίνῃς πολὺς κακὸς και σκληρὸς, δια να μὴ χαθῆς προῶρως ἀπὸ την ζωὴν.

- Εκκλ. 7,18 ἀγαθὸν τὸ ἀντέχεσθαι σε ἐν τούτῳ, καὶ γε ἀπὸ τούτου μὴ μίανης τὴν χεῖρά σου, ὅτι φοβούμενοι τὸν Θεὸν ἐξελεύσεται τὰ πάντα.
- Εκκλ. 7,18 Καλὸν εἶναι τούτο· να κρατῆς και να μένης στο αγαθόν, και να μη μολύνης το χέρι σου εις τας εντεύθεν και εκείθεν ακρότητας. Διότι στους φοβουμένους τον Θεόν τα πάντα θα λάβουν καλήν ἔκβαση.
- Εκκλ. 7,19 Ἡ σοφία βοηθήσει τῷ σοφῷ ὑπὲρ δέκα ἐξουσιάζοντας τοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει·
- Εκκλ. 7,19 Η αληθινή σοφία, η σοφία του Θεού, θα βοηθήσει τον άνθρωπον περισσότερο από δέκα ἄρχοντας, που υπάρχουν εις την πόλιν.
- Εκκλ. 7,20 Ὅτι ἄνθρωπος οὐκ ἔστι δίκαιος ἐν τῇ γῆ, ὃς ποιήσει ἀγαθὸν καὶ οὐχ ἁμαρτήσεται.
- Εκκλ. 7,20 Δεν υπάρχει δε δίκαιος ἄνθρωπος εις την γην, ο οποίος θα πράξει αποκλειστικά και μόνον το αγαθόν και δεν θα παρασυρθῆ εις ἁμαρτίαν.
- Εκκλ. 7,21 καὶ γε εἰς πάντας λόγους, οὐς λαλήσουσιν ἀσεβεῖς, μὴ θῆς καρδίαν σου, ὅπως μὴ ἀκούσης τοῦ δούλου σου καταρωμένου σε·
- Εκκλ. 7,21 Μη δώσης προσοχὴν εις ὅλα τα λόγια, τα οποία ἀσεβεῖς ἄνθρωποι θα εἴπουν εναντίον σου, δια να μη ακούσης λόγω της ευθυξίας σου, και αὐτὸν ἀκόμη τον δούλον σου, να σε καταράται.
- Εκκλ. 7,22 ὅτι πλειστάκις πονηρεύσεται σε καὶ καθόδους πολλὰς κακώσει καρδίαν σου, ὅτι ὡς καὶ γε σὺ κατηράσω ἐτέρους.
- Εκκλ. 7,22 Διότι πολλές φορές θα σε ἐλέγξῃ η καρδία σου δια πονηρὰς σκέψεις και πράξεις, επειδὴ και συ κατέκρινες τους ἄλλους.
- Εκκλ. 7,23 Πάντα ταῦτα ἐπέπρασα ἐν τῇ σοφίᾳ· εἶπα· σοφισθῆσομαι,
- Εκκλ. 7,23 Ὅλα αὐτὰ τα ἐξήτασα και τα ἠλεγξα λεπτομερῶς με την σοφίαν μου και εἶπα ἀπὸ μέσα μου· “ἔτσι θα γίνω περισσότερο σοφός”.
- Εκκλ. 7,24 καὶ αὐτὴ ἐμακρύνθη ἀπ’ ἐμοῦ μακρὰν ὑπὲρ ὃ ἦν, καὶ βαθὺ βάθος, τίς εὐρήσει αὐτό;
- Εκκλ. 7,24 Η σοφία ὁμως ἐφυγε περισσότερο μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, ἀπὸ ο,τι ἦτο προηγουμένως. Ἐγινε βάθος βαθύ και ποιός ημπορεῖ να ἐξερευνήσῃ αὐτὸ το βάθος της;
- Εκκλ. 7,25 ἐκύκλωσα ἐγὼ, καὶ ἡ καρδία μου τοῦ γνῶναι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι καὶ τοῦ ζητῆσαι σοφίαν καὶ ψῆφον καὶ τοῦ γνῶναι ἀσεβοῦς ἀφροσύνην καὶ ὄχληρίαν καὶ περιφορὰν.
- Εκκλ. 7,25 Ἐστράφην ἐγὼ κύκλω στους περὶ ἐμέ και η καρδία μου ἐπεδόθη στο να γνωρίσῃ, να σκεφθῆ εις βάθος, να ἀναζητήσῃ και εὐρῆ την σοφίαν· να βγάλω συμπεράσματα και να γνωρίσω την ἀφροσύνην του ἀσεβοῦς, την πικρίαν και την παραφορὰν του.
- Εκκλ. 7,26 καὶ εὐρίσκω ἐγὼ αὐτὴν καὶ ἐρῶ πικρότερον ὑπὲρ θάνατον, σὺν τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐστὶ θῆρευμα καὶ σαγήνια καρδία αὐτῆς, δεσμός εἰς χεῖρας αὐτῆς· ἀγαθὸς πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ἐξαιρεθήσεται ἀπ’ αὐτῆς, καὶ ἁμαρτάνων συλληφθήσεται ἐν αὐτῇ.
- Εκκλ. 7,26 Ἐυρήκα αὐτὴν την ἀφροσύνην και ὡς συμπεράσμα λέγω τούτο· η πονηρὰ γυναῖκα εἶναι πικροτέρα και ἀπὸ αὐτὸν τον θάνατον. Εἶναι παγὶς δια τον ἄνδρα. Η καρδία της εἶναι παγὶς και δίκτυον δι’ αὐτὸν και τα χέρια της εἶναι ἀλυσίδες. Ο ευσεβὴς ἐνώπιον του Θεοῦ θα γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτῆν, ἐνὼ ο ἀμαρτωλὸς θα συλληφθῆ εις τα δίκτυά της.
- Εκκλ. 7,27 Ἰδὲ τοῦτο εὔρον, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, μία τῇ μιᾷ τοῦ εὐρεῖν λογισμόν,
- Εκκλ. 7,27 Ἰδοὺ ὅτι ευρήκα αὐτό, λέγει ο ἐκκλησιαστής, ἀντιπαραβάλλον την μίαν περίπτωσιν προς την ἄλλην, δια να καταλήξω εις αὐτὸ το συμπεράσμα.
- Εκκλ. 7,28 ὃν ἐπεζήτησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ οὐχ εὔρον· καὶ ἄνθρωπον ἕνα ἀπὸ χιλίων εὔρον καὶ γυναῖκα ἐν πᾶσι τούτοις οὐχ εὔρον.
- Εκκλ. 7,28 Αὐτὸ το ὁποῖον ἀπ’ ἀρχῆς ηρεῖνησε να εὐρῆ η διάνοιά μου, δεν το ευρήκε. Ευρήκα ἄνδρα καλὸν μεταξὺ χιλίων, γυναῖκα ὁμως καλήν μεταξὺ ὄλων δεν ευρήκα.
- Εκκλ. 7,29 πλὴν ἰδὲ τοῦτο εὔρον, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς σὺν τὸν ἄνθρωπον εὐθὴ, καὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν λογισμοὺς πολλοὺς.
- Εκκλ. 7,29 Ἰδοὺ ὁμως ὅτι ευρήκα και κάτι ἄλλο· ὅτι δηλαδὴ ο Θεὸς ἐδημιούργησε τον ἄνθρωπον εὐθὺν ἀγαθόν. Οἱ ἄνθρωποι ὁμως ἐξέκλιναν εις πολλοὺς πονηροὺς λογισμοὺς και πονηρὰς ἐπιθυμίας και διέφθειραν τον εαυτὸν των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 8

- Εκκλ. 8,1 Τίς οἶδε σοφούς; καὶ τίς οἶδε λύσιν ῥήματος; σοφία ἀνθρώπου φωτιεῖ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἀναιδὴς προσώπῳ αὐτοῦ μισηθήσεται.
- Εκκλ. 8,1 Ποιὸς γνωρίζει σοφούς ἀνθρώπους; Και ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς τους σοφούς ημπορεῖ να δώσῃ ἀπάντησιν και λύσιν εις αὐτὸ το ἐρώτημα, εις αὐτὴν την ἀπορίαν; Η σοφία φωτίζει και λάμπει στο πρόσωπον του συνετοῦ ἀνθρώπου. Ο ἀδιάντροπος ὁμως κατὰ την ἐμφάνισιν και την συμπεριφορὰν γίνεται μισητός και ἀποκρουστικός, διότι του

ελλείπει η σύνεσις και η σοφία.

Εκκλ. 8,2

στόμα βασιλέως φύλαξον και περι λόγου ὄρκου Θεοῦ μη σπουδάσης.

Εκκλ. 8,2

Πρόσεχε τας διαταγάς, που εξέρχονται από το στόμα του βασιλέως, διότι δι' αυτὰς ἔδωσες ενώπιον του Θεοῦ ὄρκον, ὅτι δηλαδή θα τας τηρήσης.

Εκκλ. 8,3

ἀπό προσώπου αὐτοῦ πορεύση, μη στήῃς ἐν λόγῳ πονηρῶ· ὅτι πᾶν ὃ ἐὰν θελήση, ποιήσει,

Εκκλ. 8,3

Παραμέρισε ἀπὸ εμπρός του και μη πάρης καμμίαν πονηράν ἀπόφασιν εναντίον του, διότι ο βασιλεὺς εκείνο, που θα θελήση να κάμη, θα το κάμη.

Εκκλ. 8,4

καθὼς βασιλεὺς ἐξουσιάζων, καὶ τίς ἐρεῖ αὐτῶ· τί ποιεῖς;

Εκκλ. 8,4

Σαν βασιλεὺς που εἶναι, ἔχει μεγάλην ἐξουσίαν. Ποιὸς δε ἡμπορεῖ να εἶπη εἰς αὐτόν· “τι εἶναι αὐτὸ που κάνεις;”

Εκκλ. 8,5

ὁ φυλάσσω ἐντολήν οὐ γνώσεται ῥῆμα πονηρόν, και καιρὸν κρίσεως γινώσκει καρδία σοφοῦ·

Εκκλ. 8,5

Ακόμη περισσότερον εκείνος, ο οποίος προσέχει και τηρεῖ τας ἐντολάς του βασιλέως του Θεοῦ, δευ θα δοκιμάση κάτι το κακόν. Η καρδία του συνετοῦ ἀνθρώπου τον πληροφορεῖ, ὅτι ὑπάρχει καιρὸς κρίσεως δια κάθε ἀνθρωπον.

Εκκλ. 8,6

ὅτι παντὶ πράγματι ἐστὶ καιρὸς και κρίσις, ὅτι γνώσις τοῦ ἀνθρώπου πολλή ἐπ' αὐτόν·

Εκκλ. 8,6

Δια κάθε ἔργον ἀνθρώπου ὑπάρχει ο κατάλληλος καιρὸς της κρίσεως διότι η περί του ἀνθρώπου γνώσις του Θεοῦ εἶναι πλουσία και πλήρης.

Εκκλ. 8,7

ὅτι οὐκ ἔστι γινώσκων τί τὸ ἐσόμενον ὅτι καθὼς ἔσται τίς ἀναγγελεῖ αὐτῶ;

Εκκλ. 8,7

Δεν ὑπάρχει, δε κανεὶς ἀπὸ τους ἀνθρώπους, που να γνωρίζη τι θα γίνη στο μέλλον· και ποιὸς δύναται να ἀναγγεῖλη αὐτὸ στον ἀνθρωπον;

Εκκλ. 8,8

οὐκ ἔστιν ἀνθρωπος ἐξουσιάζων ἐν πνεύματι τοῦ κωλύσαι σὺν τὸ πνεῦμα· και οὐκ ἔστιν ἐξουσία ἐν ἡμέρᾳ θανάτου, και οὐκ ἔστιν ἀποστολή ἐν ἡμέρᾳ πολέμου, και οὐ διασώσει ἀσεβεία τὸν παρ' αὐτῆς.

Εκκλ. 8,8

Δεν ὑπάρχει ἀνθρωπος, ο οποίος να ἔχη τέτοιαν δύναμιν πνεύματος, ὡστε να ἐμποδίση τον θάνατον, να ἐμποδίση την ἐκδημίαν του πνεύματός του. Καμμίαν δύναμιν και ἐξουσίαν δευ ἔχει ο ἀνθρωπος ὡς προς την ἡμέραν του θανάτου του. Και δευ ὑπάρχει καμμία ὑπεκφυγή και ἐξαιρέσις κατὰ την τελευταίαν μάχην της ζωῆς προς τον θάνατον. Η δε ἀσεβεία δευ ἡμπορεῖ κατὰ κανένα λόγον και τρόπον να σώση τον ἀσεβῆ ἀνθρωπον.

Εκκλ. 8,9

και σὺν πᾶν τοῦτο εἶδον και ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς πᾶν τὸ ποίημα, ὃ πεποιῆται ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὰ ὅσα ἐξουσιάσατο ὁ ἀνθρωπος ἐν ἀνθρώπῳ τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

Εκκλ. 8,9

Ἡρενήθησα και ἐγνώρισα ὅλα αὐτὰ. Με την ψυχὴν και την διάνοιάν μου ἐμελέτησα ὅλα, ὅσα ἔχουν γίνεῖ κάτω ἀπὸ τον ἥλιον, και μάλιστα τας καταπιέσεις και καταδυναστεύσεις ἐνός ἀνθρώπου εναντίον ἄλλου ἀνθρώπου, ὡστε να βλάψη αὐτόν.

Εκκλ. 8,10

και τότε εἶδον ἀσεβεῖς εἰς τάφους εἰσαχθέντας, και ἐκ τοῦ ἀγίου, και ἐπορεύθησαν και ἐπηγέθησαν ἐν τῇ πόλει, ὅτι οὕτως ἐποίησαν· και γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,10

Καθ' ὅλον το διάστημα της ζωῆς μου εἶδα ἐπίσης ἀσεβεῖς ἀρχοντας, που εἶχον μεγάλας ἱερατικὰς θέσεις, να κηδεύονται και ἐνταφιάζονται με τιμάς. Και μολοντί αυτοί, καθ' ὄν χρόνον ἐζούσαν διέπραξαν ἀσεβείας, ἐγκωμιάσθησαν εἰς την πόλιν, διότι τάχα ἐπραξαν πολλὰ κατὰ ἔργα. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ψευδολογία και ματαιότης.

Εκκλ. 8,11

ὅτι οὐκ ἔστι γινόμενη ἀντίρρησις ἀπὸ τῶν ποιούντων τὸ πονηρόν ταχύ· διὰ τοῦτο ἐπληροφόρηθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρόν.

Εκκλ. 8,11

Ἐπειδὴ δευ γίνεταί ἐλεγχος και δευ ἐπακολουθεῖ ἀμεσος τιμωρία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διαπράττουν τὸ πονηρόν, δια τοῦτο ἐνεθαρρύνθη και ἐπέστη η καρδία των ἀνθρώπων αὐτῶν στο να διαπράττη ἀφόβως τὸ κακόν.

Εκκλ. 8,12

ὅς ἡμαρτεν, ἐποίησε τὸ πονηρόν ἀπὸ τότε και ἀπὸ μακρότητος αὐτῶν· ὅτι και γε γινώσκω ἐγὼ ὅτι ἐστὶν ἀγαθὸν τοῖς φοβουμένοις τὸν Θεόν, ὅπως φοβῶνται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.

Εκκλ. 8,12

Καίτοι ο ἀμαρτωλὸς ἡμάρτησε και διέπραξε τὸ κακόν ἀπ' ἀρχῆς και καθ' ὅλον το διάστημα της ζωῆς του, χωρὶς να τιμωρηθῆ, παρ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ γνωρίζω ὅτι τα ἀγαθὰ και η εὐτυχία ὑπάρχουν εἰς ἐκείνους, που φοβούνται τον Θεόν. Τοῦτο δε το λέγω και το διακηρύσσω, δια να μάθουν και ἄλλοι να εὐλαβούνται και να σέβονται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,13

και ἀγαθὸν οὐκ ἔσται τῶ ἀσεβεῖ, και οὐ μακρυνεῖ ἡμέρας ἐν σκιᾷ ὅς οὐκ ἔστι φοβούμενος ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εκκλ. 8,13

Εἰς τον ἀσεβῆ δευ ὑπάρχει οὔτε και θα ὑπάρξη εὐτυχία. Δευ θα ἴδῃ ἡμέρας μακράς ἐν ἡσυχία ἐκείνος, ο οποίος δευ φοβεῖται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,14

ἔστι ματαιότης, ἢ πεποιῆται ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι εἰσὶ δίκαιοι ὅτι φθάνει ἐπ' αὐτούς ὡς ποίημα τῶν ἀσεβῶν, και εἰσὶν ἀσεβεῖς ὅτι φθάνει πρὸς αὐτούς ὡς ποίημα τῶν δικαίων· εἶπα ὅτι και γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,14

Συμβαίνει ἕνα παράδοξον και ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντιφατικόν γεγονός ἐδὼ εἰς την γην· ὅτι δηλαδή ὑπάρχουν πολλοὶ δίκαιοι, στους ὁποῖους ἐπέρχονται ὅσα θα ἄπρεπε να ἐπέλθουν εναντίον των ἀσεβῶν. Και ὑπάρχουν ἐξ ἀντιθέτου ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουν αὐτὰ τα ὁποῖα ἐπρεπε να ἀπολαύσουν οἱ δίκαιοι. Εἶπα λοιπόν και ἐγὼ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἕνα πράγμα παράδοξον και ἀπρεπον.

Εκκλ. 8,15

και ἐπήνησα ἐγὼ σὺν τὴν εὐφροσύνην, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῶ ἀνθρώπῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι εἰ μη φαγεῖν και τοῦ πιεῖν και τοῦ εὐφρανθῆναι, και αὐτὸ συμπροσέσται αὐτῶ ἐν μόχθῳ αὐτοῦ ἡμέρας ζωῆς αὐτοῦ,

ὄσας ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ὑπὸ τὸν ἥλιον.

- Εκκλ. 8,15 Δια τοῦτο ἐγὼ ἐξεθείασα καὶ ἐπροτίμησα τὴν εὐτυχίαν. Διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀγαθὸν στὸν ἄνθρωπον κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον παρὰ μόνον τὸ νὰ φάγη, τὸ νὰ πῖη καὶ τὸ πῶς θὰ εὐφρανθῆ. Αὐτὴ δὲ ἡ εὐφροσύνη θὰ τοῦ συμπαρασταθῆ εἰς τὰς πλήρεις κόπου καὶ ταλαιπωρίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του, ὄσας βέβαια ὁ Θεὸς θὰ τοῦ χαρίσῃ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 8,16 Ἐν οἷς ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ γνῶναι τὴν σοφίαν καὶ τοῦ ἰδεῖν τὸν περισπασμὸν τὸν πεπονημένον ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ ὕπνον ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ οὐκ ἔστι βλέπων.
- Εκκλ. 8,16 Ἀκόμη δὲ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ πράγματα με ὄλην μου τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἐπεχείρησα νὰ γνωρίσω σαφῶς καὶ νὰ κατανοήσω τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῶν. Διότι κάθε συνετὸς ἄνθρωπος ἀγρυπνεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.
- Εκκλ. 8,17 καὶ εἶδον σὺν πάντα τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ δυνήσεται ἄνθρωπος τοῦ εὐρεῖν σὺν τῷ ποίημα τὸ πεπονημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον. ὄσα ἂν μοχθήσῃ ἄνθρωπος τοῦ ζητῆσαι, καὶ οὐχ εὐρήσει· καὶ γὰρ ὄσα ἂν εἴπῃ σοφὸς τοῦ γνῶναι, οὐ δυνήσεται τοῦ εὐρεῖν.
- Εκκλ. 8,17 Παρετήρησα, λοιπὸν, ὅτι ὅλα ὄσα συμβαίνουν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὄσα γενικῶς γίνονται ὑπὸ τὸν ἥλιον, δὲν θὰ ἠμπορήσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὰ κατανοήσῃ, νὰ τὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ νὰ τὰ αιτιολογήσῃ πλήρως. Ὅσον καὶ ἀν κοπιᾷ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἐρευνᾶν του, δὲν θὰ εὕρῃ λύσιν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ σοφὸς ὄσα καὶ ἀν εἴπῃ ὅτι γνωρίζει ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτό, δὲν θὰ εὕρῃ καὶ δὲν θὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴν λύσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 9

- Εκκλ. 9,1 Ὅτι σύμπαν τοῦτο ἔδωκα εἰς καρδίαν μου, καὶ καρδία μου σὺν πάνι εἶδε τοῦτο, ὡς οἱ δίκαιοι καὶ οἱ σοφοὶ καὶ αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ἐν χειρὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ γὰρ ἀγάπην καὶ γὰρ μῖσος οὐκ ἔστιν εἰδῶς ὁ ἄνθρωπος· τὰ πάντα πρὸ προσώπου αὐτῶν, ματαιότης ἐν τοῖς πᾶσι.
- Εκκλ. 9,1 Εἰς ὅλα τὰ περὶ ἐμὲ ἔστρεψα τὴν προσοχὴν μου. Ὅλα τὰ ἐμελέτησεν ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία μου καὶ εἶδα τοῦτο· ὅτι δηλαδὴ οἱ δίκαιοι καὶ οἱ σοφοί, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ ἔργα τῶν, εὐρίσκονται βεβαίως στὸ χεῖρ καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δὲν γνωρίζει εἰς βάθος καὶ πλάτος οὔτε τὴν ἀγάπην καὶ τὰς συνεπείας τῆς, οὔτε τὸ μῖσος καὶ τὰς συνεπείας του. Ὅλα εἶναι ἀγνωστα καὶ ἐνδεχόμενα ἐνώπιόν τῶν. Ματαιότης, λοιπὸν, ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ πράγματα.
- Εκκλ. 9,2 συνάντημα ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῷ ἀσεβεῖ, τῷ ἀγαθῷ καὶ τῷ κακῷ καὶ τῷ καθαρῷ καὶ τῷ ἀκαθάρτῳ καὶ τῷ θυσιάζοντι καὶ τῷ μὴ θυσιάζοντι· ὡς ὁ ἀγαθός, ὡς ὁ ἀμαρτάνων· ὡς ὁ ὀμνύων, καθὼς ὁ τὸν ὄρκον φοβούμενος.
- Εκκλ. 9,2 Κοινὴ συνάντησις καὶ κοινὴ τύχη ἐπιφυλάσσεται στὸν δίκαιον καὶ στὸν ἀσεβή, στὸν ἀγαθὸν καὶ στὸν κακόν, στὸν νομικῶς καθαρὸν καὶ στὸν νομικῶς ἀκάθαρτον· εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος προσφέρει θυσίας, καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν θυσιάζει τίποτε. Ὅπως ὁ ἀγαθός, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος που καταπατεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἐκεῖνος που ορκίζεται ψευδῶς, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος που εὐλαβεῖται καὶ φοβεῖται τὸν ὄρκον.
- Εκκλ. 9,3 τοῦτο πονηρὸν ἐν παντὶ πεπονημένῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι συνάντημα ἐν τοῖς πᾶσι· καὶ γὰρ καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐπληρώθη πονηροῦ, καὶ περιφέρεια ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἐν ζωῇ αὐτῶν, καὶ ὀπίσω αὐτῶν πρὸς τοὺς νεκρούς.
- Εκκλ. 9,3 Εἶναι ἀδίκον καὶ σκανδαλώδες νὰ ἔχουν ὅλοι καὶ ὅλα τὴν αὐτὴν τύχην, καὶ κοινὴ συνάντησις νὰ ὑπάρχῃ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνεκα τούτου ἐγέμισεν ἀπὸ κακόν καὶ ἐπωρώθη ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου. Παραφέρεται καὶ ὁρμᾷ πρὸς τὸ κακόν ἡ καρδία τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὅσῳ ζοῦν, καὶ ἀποθνήσκοντες κατευθύνονται πρὸς τοὺς νεκρούς στὸν ἀδην.
- Εκκλ. 9,4 ὅτι τίς ὃς κοινωνεῖ πρὸς πάντας τοὺς ζῶντας; ἔστιν ἐλπίς, ὅτι ὁ κύων ὁ ζῶν, αὐτὸς ἀγαθὸς ὑπὲρ τὸν λέοντα τὸν νεκρὸν.
- Εκκλ. 9,4 Διότι ποῖός ἐστὶν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπικοινωνεῖ με ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, που ζοῦν εἰς τὴν γῆν; Αὐτὸς που ζη· αὐτὸς ἔχει τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅταν ὅμως ἀποθάνῃ, χάνει τὴν ἐπικοινωνίαν του πρὸς τὴν γῆν. Διότι ἓνα ζωντανὸ σκυλί ἐστὶν ἀνώτερο ἀπὸ ἓνα λέοντα μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ νεκρὸν.
- Εκκλ. 9,5 ὅτι οἱ ζῶντες γινώσκονται ὅτι ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ νεκροὶ οὐκ εἰσὶ γινώσκοντες οὐδὲν· καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἔτι μισθός, ὅτι ἐπελήσθη ἡ μνήμη αὐτῶν·
- Εκκλ. 9,5 Οἱ ζωντανοὶ γνωρίζουν, ὅτι ὁποσδήποτε θὰ ἀποθάνουν. Οἱ νεκροὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε σχετικῶς με τοὺς ζωντανούς. Εἰς τοὺς νεκρούς δὲν ὑπάρχει πλέον πιθανότης ἀμοιβῆς, ὅπως ὑπῆρχε, ὅταν εὐρίσκοντο εἰς τὴν γῆν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐλησμονήθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.
- Εκκλ. 9,6 καὶ γὰρ ἀγάπη αὐτῶν καὶ γὰρ μῖσος αὐτῶν καὶ γὰρ ζῆλος αὐτῶν ἤδη ἀπώλετο, καὶ γὰρ μερὶς οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἔτι

- Εκκλ. 9,6 εἰς τὸν αἰῶνα ἐν παντὶ τῷ πεπονημένῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον.
Ἡ ἀγάπη τῶν καὶ τὰ μίση τῶν, ὅπως καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ζηλοφθονία, ἔχουν ἤδη εξαφανισθῆ καὶ δὲν ἔχουν αὐτοὶ καμμίαν πλέον συμμετοχὴν εἰς κάθε τι, το ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὴν υψήλιον.
- Εκκλ. 9,7 Δεῦρο φάγε ἐν εὐφροσύνῃ τὸν ἄρτον σου καὶ πίε ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ οἶνόν σου, ὅτι ἤδη εὐδόκησεν ὁ Θεὸς τὰ ποιήματά σου.
Εκκλ. 9,7 Ἐλα, λοιπόν, ἄνθρωπε, φάγε με ευχαρίστησιν τὰ φαγητά σου καὶ πίε με καλὴ καρδίᾳ τὸν οἶνό σου, διότι ὁ Θεὸς ἠθέλησε καὶ ἠυλόγησε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.
- Εκκλ. 9,8 ἐν παντὶ καιρῷ ἔστωσαν ἱμάτιά σου λευκά, καὶ ἔλαιον ἐπὶ κεφαλῆς σου μὴ ὑστερησάτω.
Εκκλ. 9,8 Παντοτε νὰ ἐνδύεσαι με λευκά ὠραία ἐνδύματα, καὶ τὸ μυρωμένον ἔλαιον ἀς μὴ λείψῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου.
Εκκλ. 9,9 καὶ ἰδὲ ζῶν μετὰ γυναικός, ἧς ἠγάπησας, πάσας τὰς ἡμέρας ζωῆς ματαιότητός σου τὰς δοθείσας σοι ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι αὐτὸ μερίς σου ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ ἐν τῷ μόχθῳ σου, ὃ σὺ μοχθεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον.
Εκκλ. 9,9 Γνώρισε καὶ ἀπόλαυσε τὴν καλὴν ζωὴν με τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἠγάπησες, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς προσκαίρου αὐτῆς ζωῆς σου, αἱ ὁποῖαι σοι ἐδόθησαν νὰ ζῆς εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Διότι τὰ ἀγαθὰ αὐτά σου ἐδόθησαν ὡς μερίδιον καὶ κληρονομία σου ἀπὸ τὸν Θεόν. Αὐτά, δια τὰ ὁποῖα καὶ σὺ εἰργάσθης με κόπον καὶ μόχθον εἰς τὴν γῆν.
- Εκκλ. 9,10 πάντα, ὅσα ἂν εὖρῃ ἢ χεῖρ σου τοῦ ποιῆσαι, ὡς ἡ δυνάμις σου ποιῆσον, ὅτι οὐκ ἔστι ποίημα καὶ λογισμὸς καὶ γνῶσις καὶ σοφία ἐν ἄδῃ, ὅπου σὺ πορεύῃ ἐκεῖ.
Εκκλ. 9,10 Ὅλα ὅσα εἶναι τοῦ χειριοῦ σου καὶ ἠμπορεῖς νὰ τὰ κάμῃς, κάμε τὰ με ὅλην σου τὴν δραστηριότητα. Διότι στὸν ἄδην, ὅπου καὶ σὺ κατευθύνεσαι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχει δυνατότης δια κανένα ἔργον, οὔτε δια σχέδιον, οὔτε γνῶσις καὶ σοφία, ὅπως ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν.
- Εκκλ. 9,11 Ἐπέστρεψα καὶ εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅτι οὐ τοῖς κούφοις ὁ δρόμος καὶ οὐ τοῖς δυνατοῖς ὁ πόλεμος καὶ γε οὐ τῷ σοφῷ ἄρτος καὶ γε οὐ τοῖς συνετοῖς πλοῦτος καὶ γε οὐ τοῖς γινώσκουσι χάρις, ὅτι καιρὸς καὶ ἀπάντημα συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς.
Εκκλ. 9,11 Παλιν ἐγὼ παρετήρησα με προσοχὴν εἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ εἶδα ὅτι πολλὰς φορές δὲν υπερέχουν στὸν δρόμον οἱ ταχεῖς τοὺς πόδας καὶ ελαφροί, οὔτε ἡ νίκη δίδεται κατὰ τοὺς πολέμους στὸν δυνατὸν, ἀκομῆ δε καὶ ὁ ἄρτος δὲν δίδεται στὸν σοφόν οὔτε ὁ πλοῦτος στὸν συνετόν· οὔτε ἀναγνωρίζεται καμμία χάρις καὶ ἐκτίμησις στὸν ἔχοντα γνῶσιν. Ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας αὐτοὶ θὰ συναντήσουν δυσκολίας καὶ ἐναντιότητας.
- Εκκλ. 9,12 ὅτι καὶ γε οὐκ ἔγνω ὁ ἄνθρωπος τὸν καιρὸν αὐτοῦ· ὡς οἱ ἰχθύες οἱ θηρεύομενοι ἐν ἀμφιβλήστρω κακῷ καὶ ὡς ὄρνεα τὰ θηρεύομενα ἐν παγίδι, ὡς αὐτὰ παγιδεύονται οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς καιρὸν πονηρόν, ὅταν ἐπιπέσῃ ἐπ' αὐτοὺς ἄφνω.
Εκκλ. 9,12 Ὁ ἄνθρωπος, βεβαίως, δὲν γνωρίζει, τι θὰ τοῦ συμβῆ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ὅπως τὰ ψάρια συλλαμβάνονται στὸ ὀλέθριον δι' αὐτὰ δίκτυον, ὅπως τὰ πτηνὰ συλλαμβάνονται εἰς τὴν παγίδα, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι παγιδεύονται εἰς κάποιαν μοιραίαν καὶ κακὴν στιγμὴν, ὅταν ἐπέλθῃ ἐναντίον τῶν αἰφνίδιος ὁ κίνδυνος, ὁ θάνατος.
- Εκκλ. 9,13 Καὶ γε τοῦτο εἶδον σοφίαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ μεγάλη ἐστὶ πρὸς με·
Εκκλ. 9,13 Εἶδα ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, πού συμβαίνει εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ τὸ ὁποῖον κατ' ἐμὲ εἶναι μεγάλη σοφία.
Εκκλ. 9,14 πόλις μικρὰ καὶ ἄνδρες ἐν αὐτῇ ὀλίγοι, καὶ ἔλθῃ ἐπ' αὐτὴν βασιλεὺς μέγας καὶ κυκλώσῃ αὐτὴν καὶ οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακας μεγάλους·
Εκκλ. 9,14 Ἐναντίον μίας μικρᾶς πόλεως, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ υπερασπισταὶ τῆς ἀνδρῆς ἦσαν ὀλίγοι, ἐπῆλθεν ἕνας μέγας βασιλεὺς. Τὴν περιεκύκλωσε, ἀνήγειρε γύρω ἀπὸ αὐτὴν χαρακώματα καὶ ἐτοποθέτησε μεγάλας πολιορκητικὰς μηχανάς.
- Εκκλ. 9,15 καὶ εὖρῃ ἐν αὐτῇ ἄνδρα πένητα σοφόν, καὶ διασώσει αὐτὸς τὴν πόλιν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἐμνήσθη σὺν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πένητος ἐκείνου.
Εκκλ. 9,15 Εὐρέθηκε ὁμως μέσα εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν νέας ἄνθρωπος πτωχὸς καὶ ἄσημος, συνετὸς ὁμως, καὶ διέσωσε τὴν πόλιν με τὴν ἰκανότητά του. Αὐτὸν ὁμως τὸν πτωχόν, ἀλλὰ σοφόν, ἄνθρωπον κανεὶς κατόπιν δὲν τὸν ἐνεθυμήθη
- Εκκλ. 9,16 καὶ εἶπα ἐγὼ· ἀγαθὴ σοφία ὑπὲρ δύναμιν, καὶ σοφία τοῦ πένητος ἐξουδενωμένη, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐκ εἰσὶν ἀκουόμενοι.
Εκκλ. 9,16 Εἶπα, λοιπόν, τότε ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου· “ἀνωτέρα πάντων ἡ σοφία ἀπὸ τὴν δύναμιν”, ἔστω καὶ ἀν εἶδα νὰ καταφρονῆται ἡ σοφία τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ λόγοι του νὰ μὴ εἰσακούωνται πλέον.
- Εκκλ. 9,17 λόγοι σοφῶν ἐν ἀναπαύσει ἀκούονται ὑπὲρ κραυγὴν ἐξουσιαζόντων ἐν ἀφροσύναις.
Εκκλ. 9,17 Οἱ λόγοι πάντως τῶν σοφῶν ἀκούονται με ἡρεμίαν καὶ ευχαρίστησιν, καὶ προτιμῶνται ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀσυνέτως.
- Εκκλ. 9,18 ἀγαθὴ σοφία ὑπὲρ σκευὴ πολέμου, καὶ ἀμαρτάνων εἷς ἀπολέσει ἀγαθωσύνην πολλήν.
Εκκλ. 9,18 Προτιμότερα εἶναι ἡ σοφία καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πολεμικὰ μέσα, ἐνῶ ἕνας ἀμαρτωλὸς καὶ ἀσύνετος εἶναι δυνατόν νὰ

καταστρέψη πολλήν και πολλών την ευτυχίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 10

- Εκκλ. 10,1 Μυΐαι θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου ἠδύσματος· τίμιον ὀλίγον σοφίας ὑπὲρ δόξαν ἀφροσύνης
μεγάλην,
Εκκλ. 10,1 Μυίγες, που εφόφησαν μέσα εις μυρωμένον ἔλαιον, το κανοῦν βρώμικον. Προτιμότερα εἶναι ἔστω και ὀλίγη
σοφία, ἀπό την μεγάλην δόξαν των αφρόνων.
- Εκκλ. 10,2 καρδία σοφοῦ εἰς δεξιὸν αὐτοῦ, και καρδία ἄφρονος εἰς ἀριστερὸν αὐτοῦ·
Εκκλ. 10,2 Η καρδία του σοφοῦ εἶναι πάντοτε εις τα δεξιὰ του, σκέπτεται, δηλαδή, τα ορθὰ και τα δίκαια. Η καρδία του
ασυνέτου εἶναι εις τα αριστερά, σκέπτεται μωρὰ και επιβλαβή.
- Εκκλ. 10,3 και γε ἐν ὁδοῦ ὅταν ἄφρων πορευῆται, καρδία αὐτοῦ ὑστερήσει, και ἃ λογιεῖται πάντα ἀφροσύνη ἐστίν.
Εκκλ. 10,3 Και εις την πορείαν της καθημερινῆς του ζωῆς ο ασύνετος υστερεῖ εις ορθοφροσύνην, διότι ὅλα ὅσα συλλογίζεται
εἶναι ἀνόητα και ασύνετα.
- Εκκλ. 10,4 ἐὰν πνεῦμα τοῦ ἐξουσιάζοντος ἀναβῆ ἔπι σέ, τόπον σου μὴ ἀφῆς, ὅτι ἴαμα καταπαύσει ἀμαρτίας μεγάλας,
Εκκλ. 10,4 Ἐὰν η οργή ενός ἀρχοντος εκσπάσῃ και στραφή εναντίον σου, μη παραχθῆς και μη δώσης αφορμήν, διότι η
ηρεμία θα καταπαύσῃ και θα προλάβῃ μεγάλα κακά.
- Εκκλ. 10,5 ἔστι πονηρία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὡς ἀκούσιον ὁ ἐξῆλθεν ἀπὸ προσώπου ἐξουσιάζοντος·
Εκκλ. 10,5 Εἶδα ἐγὼ και ἕνα ἄλλο κακὸν κάτω ἀπὸ τον ἥλιον εις την γην· το γεγονός ὅτι ενας ἀρχων ἀπερισκέπτως ἐξουσιάζει
και διατάσσει.
- Εκκλ. 10,6 ἐδόθη ὁ ἄφρων ἐν ὕψει μεγάλοις, και πλοῦσιοι ἐν ταπεινῶ καθήσονται.
Εκκλ. 10,6 Εἰς τους ασυνέτους δίδονται μερικὲς φορές υψηλά αξιώματα, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ πλοῦσιοι κατὰ την γνώσιν και την
σοφίαν κάθονται χαμηλότερα.
- Εκκλ. 10,7 εἶδον δούλους ἐφ' ἵππους και ἄρχοντας πορευομένους ὡς δούλους ἐπὶ τῆς γῆς.
Εκκλ. 10,7 Εἶδα δούλους να κάθονται ἐπάνω εις μεγαλοπρεπεῖς ἵππους, και πρῶην ἀρχοντας να βαδίζουν με τα πόδια εις την
γην ὡσάν δούλοι.
- Εκκλ. 10,8 ὁ ὀρύσσων βόθρον εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται, και καθαιροῦντα φραγμόν, δῆξεται αὐτὸν ὄφις.
Εκκλ. 10,8 Εκείνος, που σκάπτει λάκκον δια τον ἄλλον, θα πέσῃ ο ἴδιος μέσα εις αὐτόν. Εκείνον ο οποίος κρημνίζει ἀδίκως
τον ξηρότοιχον ἀπὸ τον αγρόν του γείτονός του, δεν αποκλείεται να τον δαγκώσῃ το φίδι.
- Εκκλ. 10,9 ἐξάιρων λίθους διαπονηθήσεται ἐν αὐτοῖς, σχίζων ξύλα κινδυνεύσει ἐν αὐτοῖς,
Εκκλ. 10,9 Εκείνος που βγάζει και μεταφέρει λίθους, θα καταπονηθῆ. Και εκείνος που με το τσεκούρι σχίζει ξύλα, κινδυνεύει
να κτυπηθῆ, αν δεν προσέξῃ.
- Εκκλ. 10,10 ἐὰν ἐκπέσῃ τὸ σιδήριον, και αὐτὸς πρόσωπον ἐτάραξε, και δυνάμεις δυναμώσει, και περισσεῖα τοῦ
ἀνδρείου σοφία.
Εκκλ. 10,10 Ἐὰν πεταχθῆ το σίδερο ἀπὸ το στυλιάρη, θα τρομάξῃ ο ξυλοκόπος και θα στενοχωρηθῆ και θα καταβάλῃ
προσπαθείας να διορθώσῃ το τσεκούρι του. Αὐτὸ εἶναι σοφία και δραστηριότης του επιμελοῦς ξυλοκόπου.
- Εκκλ. 10,11 ἐὰν δάκη ὄφις ἐν οὐ ψιθυρισμῶ, και οὐκ ἔστι περισσεῖα τῶ ἐπάδοντι.
Εκκλ. 10,11 Ἐὰν ενας οφιοδαμαστής δαγκωθῆ ἀπὸ το φίδι του, διότι δεν εἶπεν ὅπως ἔπρεπε τους μαγικούς ψιθυρισμούς,
τίποτε πλέον δεν τον ωφελοῦν οἱ ψιθυρισμοὶ αὐτοῦ.
- Εκκλ. 10,12 λόγοι στόματος σοφοῦ χάρις, και χεῖλη ἄφρονος καταποντιοῦσιν αὐτόν·
Εκκλ. 10,12 Τα λόγια του σοφοῦ δίδουν ευχαρίστησιν και χαράν. Ἐνῶ τα λόγια του ἀφρονος θα καταποντίσουν και αὐτόν τον
ἴδιον.
- Εκκλ. 10,13 ἀρχὴ λόγων στόματος αὐτοῦ ἀφροσύνη, και ἐσχάτη στόματος αὐτοῦ περιφέρεια πονηρά,
Εκκλ. 10,13 Ἀπ' αρχῆς τα λόγια του ἀφρονος εἶναι ἀμυαλωσύνη, και ἕως τέλος εἶναι κακὴ και ἀνόητος παραφορὰ.
Εκκλ. 10,14 και ὁ ἄφρων πληθύνει λόγους, οὐκ ἔγνω ἄνθρωπος τί τὸ γενόμενον, και τί τὸ ἐσόμενον, ὅτι ὀπίσω αὐτοῦ,
τίς ἀναγγελεῖ αὐτῶ;
Εκκλ. 10,14 Ο ασύνετος λέγει πάρα πολλά λόγια, εἶναι φλύαρος. Ο ἄνθρωπος δεν γνωρίζει ποῖο εἶναι αὐτὸ που τώρα γίνεται,
τι εἶναι ἐκεῖνο που θα γίνῃ στο μέλλον, διότι δεν ὑπάρχει και κανεὶς να του ἀποκαλύψῃ αὐτά.
- Εκκλ. 10,15 μόχθος τῶν ἀφρόνων κοπώσει αὐτούς, ὅς οὐκ ἔγνω τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν.
Εκκλ. 10,15 Ο κόπος της εργασίας καταδάλλει εὐκόλα τους ασυνέτους και ραθύμους. Ο ἀμυαλος και τεμπέλης δεν εἶναι
ικανὸς οὔτε εις την πόλιν να μεταβῆ, διότι φοβεῖται την κούρασιν.
- Εκκλ. 10,16 οὔσαι σοι, πόλις, ἥς ὁ βασιλεὺς σου νεώτερος και οἱ ἄρχοντές σου πρῶτ' ἐσθίουσι.
Εκκλ. 10,16 Ἀλλοίμονον εις σέ, πόλις, η ὁποία ἔχεις βασιλέα νεαρόν και ἀπειρόν και της ὁποίας οἱ ἀρχοντες παρακάθηνται
ἀπὸ πρῶτας εις συμπόσια.

- Εκκλ. 10,17 μακαρία σύ, γῆ, ἥς ὁ βασιλεὺς σου υἱὸς ἐλευθέρων καὶ οἱ ἄρχοντές σου πρὸς καιρὸν φάγονται ἐν δυνάμει καὶ οὐκ αἰσχυνθήσονται.
- Εκκλ. 10,17 Ευτυχισμένη εἶσαι συ, ἡ χώρα, που ἔχεις βασιλέα υἱὸν ἐλευθέρων καὶ ευσεβῶν ἀνθρώπων, οἱ δε ἄρχοντές σου τρώγουν με μέτρον εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν. Αὐτοί, βασιλεὺς καὶ ἄρχοντες, δεν θα ἐντροπιαθοῦν ποτέ.
- Εκκλ. 10,18 ἐν ὀκνηρίαις ταπεινωθήσεται ἡ δόκωσις, καὶ ἐν ἀργίᾳ χειρῶν στάξει ἡ οἰκία.
- Εκκλ. 10,18 Ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν τοῦ οικοδεσπότη καὶ τῶν εργατῶν θα πέση ἡ ξυλίνη σκέπη τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ἐξ αἰτίας τῆς τεμπελιάς τῶν χειρῶν τῶν ἡ οἰκία θα σταλάζη.
- Εκκλ. 10,19 εἰς γέλωτα ποιούσιν ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον τοῦ εὐφρανθῆναι ζῶντας, καὶ τοῦ ἀργυρίου ταπεινώσει ἐπακούσεται τὰ πάντα.
- Εκκλ. 10,19 Οἱ ἀσύνετοι ἄρχοντες κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τῶν παραθέτου πλούσια φαγητά καὶ οἶνον καὶ πολὺτιμα μύρα, δια να ευφραίνωνται, καὶ γελοῦν. Με τὸ ἀργύριόν τῶν προσπαθοῦν να ταπεινώσουν καὶ ταπεινῶνουν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.
- Εκκλ. 10,20 καὶ γε ἐν συνειδήσει σου βασιλέα μὴ καταράση, καὶ ἐν ταμείοις κοιτώνων σου μὴ καταράση πλούσιον· ὅτι πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀποίσει σὺν τὴν φωνήν σου, καὶ ὁ ἔχων τὰς πτέρυγας ἀπαγγελεῖ λόγον σου.
- Εκκλ. 10,20 Σὺ ὁμως οὔτε ἀπὸ μέσα σου μὴ σκεφθῆς καὶ εἴπῃς κάτι κακὸν ἐναντίον τοῦ βασιλέως· καὶ στο ἐσωτερικώτερον δωμάτιόν σου, τὸν κοιτῶνα σου, μὴ κατακρίνης τὸν πλούσιον ἄρχοντα. Διότι κάποιον πουλί τοῦ ουρανοῦ θα μεταφέρῃ τὴν κατηγορίαν σου πρὸς αὐτόν. Ὁ περωτὸς αὐτὸς ἀγγελιαφόρος θα ἀναγγεῖλῃ εἰς ἐκεῖνον τὰ ἐπικριτικά λόγια σου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 11

- Εκκλ. 11,1 Ἀπόστειλον τὸν ἄρτον σου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος, ὅτι ἐν πλήθει ἡμερῶν εὐρήσεις αὐτόν·
- Εκκλ. 11,1 Σπείρε τὸ σιτάρι σου κατὰ τὸ φθινόπωρον στὸν καιρὸν τῶν βροχῶν. Ἐπειτα δε ἀπὸ ὠρισμένον χρόνον θα μαζεύσῃς αὐτὸ πολὺ περισσότερον.
- Εκκλ. 11,2 δὸς μερίδα τοῖς ἐπτά καὶ γε τοῖς ὀκτώ, ὅτι οὐ γινώσκεις τί ἔσται πονηρὸν ἐπὶ τὴν γῆν.
- Εκκλ. 11,2 Μοίρασε τὸ φωμί σου εἰς πολλοὺς καὶ εἰς ἀκόμη περισσοτέρους, που πεινοῦν. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιά δυστυχία ἡμπορεῖ ἀργότερα να εὐρη καὶ σε τὸν ἴδιον εἰς τὴν γῆν αὐτήν.
- Εκκλ. 11,3 ἐὰν πλησθῶσι τὰ νέφη ὕετοῦ, ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέουσι· καὶ ἐὰν πέση ξύλον ἐν τῷ νότῳ καὶ ἐὰν ἐν τῷ βορρᾷ, τόπῳ, οὗ πεσεῖται τὸ ξύλον, ἐκεῖ ἔσται.
- Εκκλ. 11,3 Ἐὰν πυκνωθοῦν τὰ νέφη καὶ γεμίσουν τὸν ουρανόν, θα ἀναλυθοῦν εἰς βροχὴν. Ἐὰν ἓνα δένδρον φυτευθῆ ὀπουδήποτε εἰς τὴν γῆν, εἴτε στὸν βορρὰν εἴτε στὸν νότον, ἐκεῖ θα ὑπάρχη, ἐκεῖ θα καρποφορή.
- Εκκλ. 11,4 τηρῶν ἄνεμον οὐ σπερεῖ, καὶ βλέπων ἐν ταῖς νεφέλαις οὐ θερίσει.
- Εκκλ. 11,4 Ἐκεῖνος που προσέχει πολὺ τοὺς ἀνέμους καὶ λεπτολογεῖ, ποτέ δεν θα σπείρῃ. Καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος συνεχῶς παρατηρεῖ τὰ σύννεφα, ποτέ δεν θα θερίσῃ.
- Εκκλ. 11,5 ἐν οἷς οὐκ ἔστι γινώσκων τίς ἡ ὁδὸς τοῦ πνεύματος, ὡς ὅσα ἐν γαστρὶ κυοφοροῦσης, οὕτως οὐ γνώση τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ, ὅσα ποιήσει σὺν τὰ πάντα.
- Εκκλ. 11,5 Ὅπως ὁ ἄνθρωπος δεν γνωρίζει τὴν κίνησιν καὶ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, δεν γνωρίζει πὼς διαμορφώνεται τὸ σῶμα καὶ τὰ ὀστά τοῦ ἐμβρύου μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του, ἔτσι δεν εἶναι εἰς θέσιν να γνωρίζῃ καὶ τὰ θεία δημιουργήματα· πὼς, δηλαδὴ, ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε καὶ κυβερνᾷ τὰ πάντα.
- Εκκλ. 11,6 ἐν τῷ πρωῖ σπεῖρον τὸ σπέρμα σου, καὶ εἰς ἐσπέραν μὴ ἀφέτω ἡ χεὶρ σου, ὅτι οὐ γινώσκεις ποῖον στοιχήσει, ἢ τοῦτο ἢ τοῦτο, καὶ ἐὰν τὰ δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγαθὰ.
- Εκκλ. 11,6 Σπείρε τὸ σιτάρι σου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀκόμη ας μὴ σταματήσῃς τὸ χεῖρ σου να σπέρνῃ. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιοὶ σπόροι θα εὐδοκιμήσουν αὐτοὶ ἢ ἐκεῖνοι ἢ καὶ οἱ δυο μαζί.
- Εκκλ. 11,7 καὶ γλυκὺ τὸ φῶς καὶ ἀγαθὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ βλέπειν σὺν τὸν ἥλιον·
- Εκκλ. 11,7 Ὡραῖον καὶ γλυκὺ εἶναι τὸ φῶς. Ευχάριστον στοὺς ὀφθαλμοὺς να βλέπουν τὸν ἥλιον, ευχάριστος ἡ ζωὴ δια τὸν ἄνθρωπον.
- Εκκλ. 11,8 ὅτι καὶ ἐὰν ἔτη πολλὰ ζῆσεται ὁ ἄνθρωπος, ἐν πᾶσιν αὐτοῖς εὐφρανθήσεται καὶ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τοῦ σκοτόους, ὅτι πολλὰ ἔσονται· πᾶν τὸ ἐρχόμενον ματαιιότης.
- Εκκλ. 11,8 Καὶ ἐὰν πολλὰ χρόνια ζῆσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν γῆν, κατὰ τὸ διάστημα ὅλων αὐτῶν τῶν ἐτῶν θα εὐφρανθῆ. Θα ἐνθυμῆται ὁμως καὶ τὰς σκοτεινὰς ἡμέρας τοῦ θανάτου, αἱ ὁποῖαι θα εἶναι πολλὰ, ἀπροσμέτρητοι. Ἀλλὰ κάθε τι, που συμβαίνει εἰς τὴν ζωὴν μας, εἶναι μάταιον καὶ παροδικόν.
- Εκκλ. 11,9 Εὐφραίνου, νεανίσκε, ἐν νεότητί σου, καὶ ἀγαθύνάτω σε ἡ καρδία σου ἐν ἡμέραις νεότητός σου, καὶ περιπάτει ἐν ὁδοῖς καρδίας σου ἄμωμος καὶ μὴ ἐν ὀράσει ὀφθαλμῶν σου καὶ γνῶθι ὅτι ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἄξει σε ὁ Θεὸς ἐν κρίσει.

- Εκκλ. 11,9 Απόλαυσε λοιπόν, νεαρέ, την νεότητά σου, ας ευφρανθή η καρδιά σου κατά τας ημέρας της νεότητός σου· βάδιζε όμως τας οδούς, τας οποίας υπαγορεύει εις σε η καρδιά σου, χωρίς εκτροπάς, χωρίς ψεγάδια. Μη παρασύρσαι από τας πρώτας εντυπώσεις των οφθαλμών σου. Εχε δε υπ' όψιν σου, ότι ο Θεός, ο οποίος σε βλέπει, θα σε κρίνη δι' όλα τα έργα σου.
- Εκκλ. 11,10 και απόστησον θυμόν από καρδίας σου και παράγαγε πονηρίαν από σαρκός σου, ότι ή νεότης και ή άνοια ματαιότης.
- Εκκλ. 11,10 Διώξε τον θυμόν από την καρδιάν σου. Διώξε από κοντά σου τας πονηράς επιθυμίας, διότι η νεότης και η αμυαλωσύνη είναι ματαιότης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 12

- Εκκλ. 12,1 Καί μνήσθητι τοῦ κτίσαντός σε ἐν ἡμέραις νεότητός σου, ἕως ὅτου μή ἔλθωσιν ἡμέραι τῆς κακίας και φθάσωσιν ἔτη, ἐν οἷς ἐρεῖς· οὐκ ἔστι μοι ἐν αὐτοῖς θέλημα·
- Εκκλ. 12,1 Κατά τα ἔτη της νεότητός σου, και πάντοτε, να ενθυμήσαι τον δημιουργόν σου, δια να μη ἔλθουν ἡμέραι πόνου και ταλαιπωρίας του γήρατος και φθάσουν ἔτη, κατά τα οποία θα πης· “δεν ἔχω πλέον την θέλησιν και την δύναμιν δι' αὐτά τα πράγματα, δια τον σεβασμόν και την υπακοήν προς τον Θεόν”.
- Εκκλ. 12,2 ἕως οὗ μή σκοτισθῆ ὁ ἥλιος και τὸ φῶς και ἡ σελήνη και οἱ ἀστέρες, και ἐπιστρέψωσι τὰ νέφη ὀπίσω τοῦ ὑπετοῦ·
- Εκκλ. 12,2 Να ενθυμήσαι τον πλάστην σου, πριν σκοτισθῶν δια σε ο ἥλιος, το φως, η σελήνη και οι αστέρες, και επανέλθουν ἔπειτα βαρυφορτωμένα ἄλιν τα σύννεφα της βροχῆς και παραταθῆ ο χειμώνας της ζωῆς σου.
- Εκκλ. 12,3 ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἐὰν σαλευθῶσι φύλακες τῆς οἰκίας και διαστραφῶσιν ἄνδρες τῆς δυνάμεως, και ἤργησαν αἱ ἀλήθουσαι, ὅτι ὠλιγόθησαν, και σκοτάσουσιν αἱ βλέπουσαι ἐν ταῖς ὀπαῖς·
- Εκκλ. 12,3 Κατά τας ημέρας των γηρατειῶν σου θα τρέμουν οι φύλακες του σώματός σου, τα χέρια σου, θα κυρτωθῶν οι ὠμοί σου και θα αδυνατίσουν τα πόδια σου, τα οποία σαν ισχυροὶ ἄνδρες σε συγκρατοῦσαν. Τα δόντια σου, τα οποία ἄλλοτε ἄλεθαν τας τροφάς θα βραδύνουν στο ἄλεσμά των. Εμειναν ἄλλωστε λιγοστά, τα περισσότερα ἔπεσαν. Αι κόραι των οφθαλμών σου, αι οποίαι από τις κόγχες των, σαν ἀπό παράθυρα, βλέπουν, θα καλυφθῶν ἀπό το σκοτάδι.
- Εκκλ. 12,4 και κλείσουσι θύρας ἐν ἀγορᾷ, ἐν ἀσθενείᾳ φωνῆς τῆς ἀληθοῦσης, και ἀναστήσεται εἰς φωνὴν τοῦ στρουθίου, και ταπεινωθήσονται πᾶσαι αἱ θυγατέρες τοῦ ἔσματος·
- Εκκλ. 12,4 Τότε τα θυρόφυλλα του στόματός σου, τα χεῖλη και αι σιαγόνες σου, θα κλεισθῶν και θα παύσουν να αγορεύουν. Η φωνή του στόματός σου θα αδυνατήση, θα γίνη λεπτή σαν το λάλημα του στρουθίου. Τα αυτιά και η γλώσσα σου, ὄργανα ἄλλοτε του τραγουδίου σου, θα αδυνατήσουν.
- Εκκλ. 12,5 και ἀπό ὕψους ὄψονται, και θάμβοι ἐν τῇ ὁδῷ· και ἀνθήσῃ τὸ ἀμύγδαλον, και παχυνθῆ ἡ ἀκρίς, και διασκεδασθῆ ἡ κάππαρις, ὅτι ἐπορεύθη ὁ ἄνθρωπος εἰς οἶκον αἰῶνος αὐτοῦ, και ἐκύκλωσαν ἐν ἀγορᾷ οἱ κοπτόμενοι·
- Εκκλ. 12,5 Θα βλέπουν τα γεροντικά μάτια με φόβον τον ανήφορον και θα θαμπώνουν στον δρόμον. Θα ανθησῆ η αμυγδαλιά, θα ασπρίσῆ δηλαδή το κεφάλι του γέροντος. Τα ευκίνητα ἄλλοτε, ὡσάν ακρίδες, πόδια του, θα γίνουν δυσκίνητα. Η ὄρεξις δια τα φαγητά και τας απολαύσεις της ζωῆς θα μειωθῆ στο ελάχιστον. Και ο ἄνθρωπος θα οδηγηθῆ πλέον εις την τελευταίαν ἐπίγειον κατοικίαν του, τον τάφον. Θα τον περιστοιχίζου πενθούντες οι οικεῖοι του και οι πληρωμένοι μοιρολογηταί.
- Εκκλ. 12,6 ἕως ὅτου μή ἀνατραπῆ τὸ σχοινίον τοῦ ἀργυρίου, και συντριβῆ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, και συντριβῆ ὕδρια ἐπὶ τῇ πηγῇ, και συντροχάσῃ ὁ τροχὸς ἐπὶ τὸν λάκκον,
- Εκκλ. 12,6 Λοιπόν, να ενθυμήσαι τον Πλάστην σου, πριν το πολῦτιμον ασημένιο νήμα της ζωῆς σου κοπή, πριν συντριβῆ το χρυσὸ ἀνθοδοχεῖον του βίου σου, πριν σπάσῃ η ὑδρία εις την πηγὴν και το μαγγάνι ξεδιπλωθῆ και κινηθῆ ολοταχῶς μέσα στο πηγάδι.
- Εκκλ. 12,7 και ἐπιστρέψῃ ὁ χοῦς ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς ἦν, και τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτό.
- Εκκλ. 12,7 Και τότε θα επιστρέψῃ πλέον το χῶμα, το σώμα δηλαδή, εις την γην, ὅπου και ὅπως ἦτο πριν πλασθῆ. Η ψυχὴ ὁμως θα επανέλθῃ στον Θεόν, ο οποίος την ἔπλασε και την ἔδωκε.
- Εκκλ. 12,8 ματαιότης ματαιοτήτων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, τὰ πάντα ματαιότης.
- Εκκλ. 12,8 Και ἄλιν ο Εκκλησιαστής λέγει και επαναλαμβάνει· ματαιότης ματαιοτήτων τα πάντα εἶναι ματαιότης.
- Εκκλ. 12,9 Καὶ περισσὸν ὅτι ἐγένετο ἐκκλησιαστής σοφός, ὅτι ἐδίδαξε γνῶσιν σὺν τὸν λαόν, και οὕς ἐξιχνιάσεται κόσμιον παραβολῶν.
- Εκκλ. 12,9 Σοφός με το παραπάνω ἔγινεν ο Εκκλησιαστής, την δε σοφίαν του αὐτὴν και γνώσιν την ἐδίδαξεν στον λαόν. Καθε δε αὐτὴ ἀνθρώπου ἠμπορεῖ, εἰάν θέλῃ, να εξερευνήσῃ και ἐξιχνιάσῃ τον πλούτον των ωραιῶν αὐτῶν παραβολῶν.

- Εκκλ. 12,10 πολλά ἐζήτησεν ἐκκλησιαστής τοῦ εὐρεῖν λόγους θελήματος καὶ γεγραμμένον εὐθύτητος, λόγους ἀληθείας.
- Εκκλ. 12,10 Πολλὰς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις ἔκαμεν ὁ Ἐκκλησιαστής, δια νὰ εὐρὴ ωραίους καὶ ευαρέστους λόγους, καὶ νὰ καταγράψῃ τοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς σοφίας καὶ ἀληθείας με ἀκρίβειαν καὶ εὐθύτητα.
- Εκκλ. 12,11 Λόγοι σοφῶν ὡς τὰ βούκεντρα καὶ ὡς ἦλοι πεφυτευμένοι, οἱ παρὰ τῶν συνθεμάτων ἐδόθησαν ἐκ ποιμένος ἑνός
- Εκκλ. 12,11 Οἱ λόγοι τῶν σοφῶν ὁμοιάζουν ὡσάν τὴν βουκέντραν, ποὺ κεντοῦν εἰς κίνησιν καὶ ἐργασίαν. Ὁμοιάζουν με καρφωμένα καρφιά δια τὴν ψυχὴν τοῦ ακροατοῦ. Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ λόγοι ἀποτελοῦν συλλογὴν· τοὺς ἔχει δε ἐμπνεύσει ὁ εὐαγ. καὶ μοναδικὸς ποιμὴν, ὁ Θεός.
- Εκκλ. 12,12 καὶ περισσὸν ἔξ αὐτῶν. υἱὲ μου, φύλαξαι, τοῦ ποιῆσαι βιβλία πολλὰ· οὐκ ἔστι περασμός, καὶ μελέτη πολλὴ κόπῳσις σαρκός.
- Εκκλ. 12,12 Εἶναι αὐτοὶ ἀρκετοὶ. Παιδί μου, πρόσεξε, δια νὰ σε ὁδηγήσουν εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Παιδί μου, πρόσεξε νὰ μὴ μαζέψῃς πολλὰ βιβλία. Δὲν τελειῶνουν αὐτὰ ποτέ. Καὶ μὴ λησμονῆς, ὅτι ἡ πολλὴ μελέτη εἶναι καταπόνησις τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος.
- Εκκλ. 12,13 Τέλος λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε· τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος.
- Εκκλ. 12,13 Ἀς κατακλείσωμεν τὸν λόγον μας με τὸ σύνθημα· Ὅλα τα λόγια αὐτὰ ἀκούε τα· νὰ φοβῆσαι τὸν Θεόν, νὰ τηρῆς τὰς ἐντολάς του, διότι εἰς αὐτὸ ἐγκεῖται ἡ ἀξία καὶ ὁ προορισμὸς παντός ἀνθρώπου.
- Εκκλ. 12,14 ὅτι σύμπαν τὸ ποιῆμα ὁ Θεὸς ἄξει ἐν κρίσει, ἐν παντὶ παρεωραμένῳ, ἐὰν ἀγαθὸν καὶ ἐὰν πονηρὸν.
- Εκκλ. 12,14 Καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἀπόκρυφοι καὶ λησμονημένοι ἀν εἶναι αὐταί· τὸσον τὰς καλὰς ὅσον καὶ τὰς κακάς.